

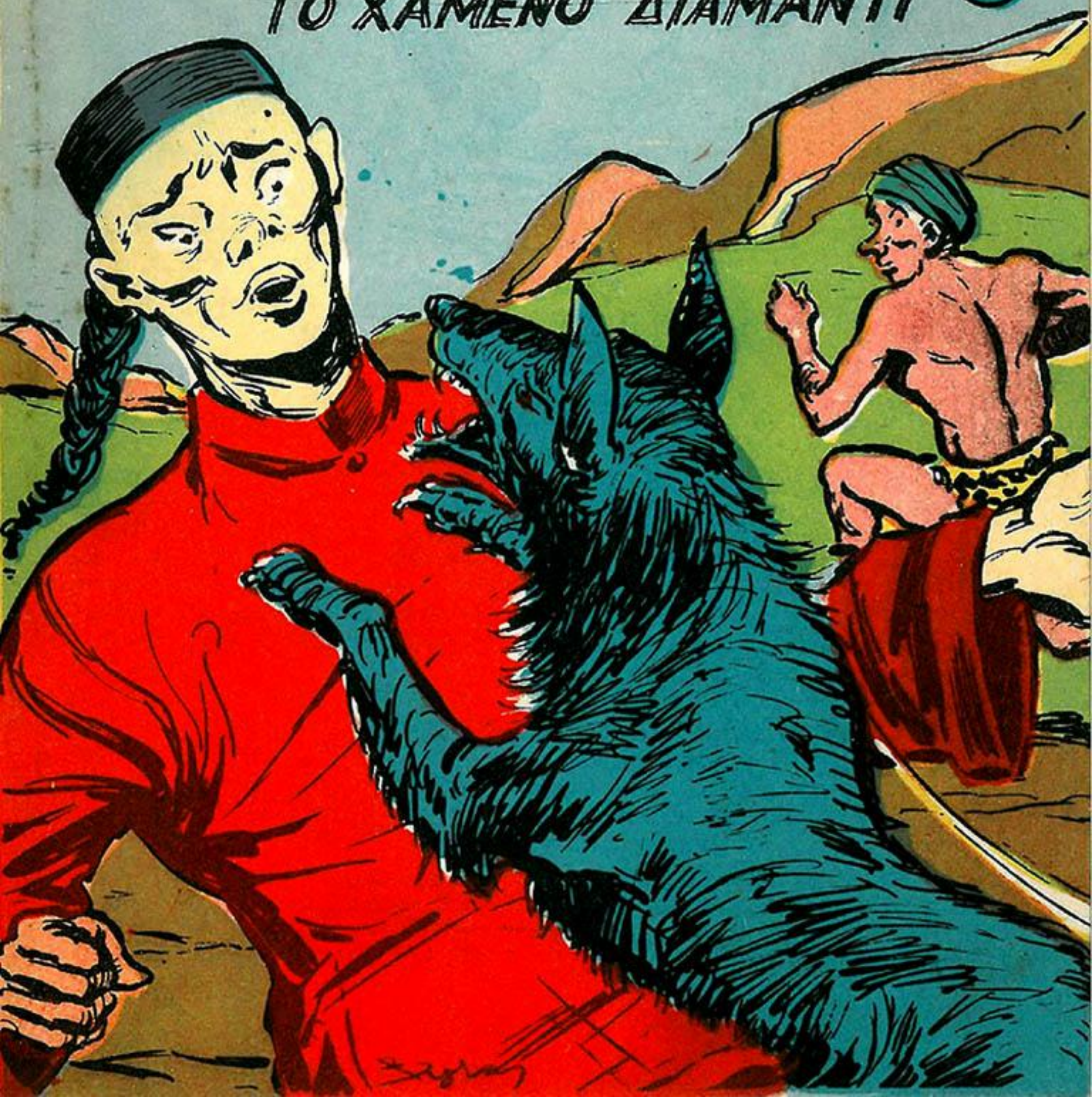
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

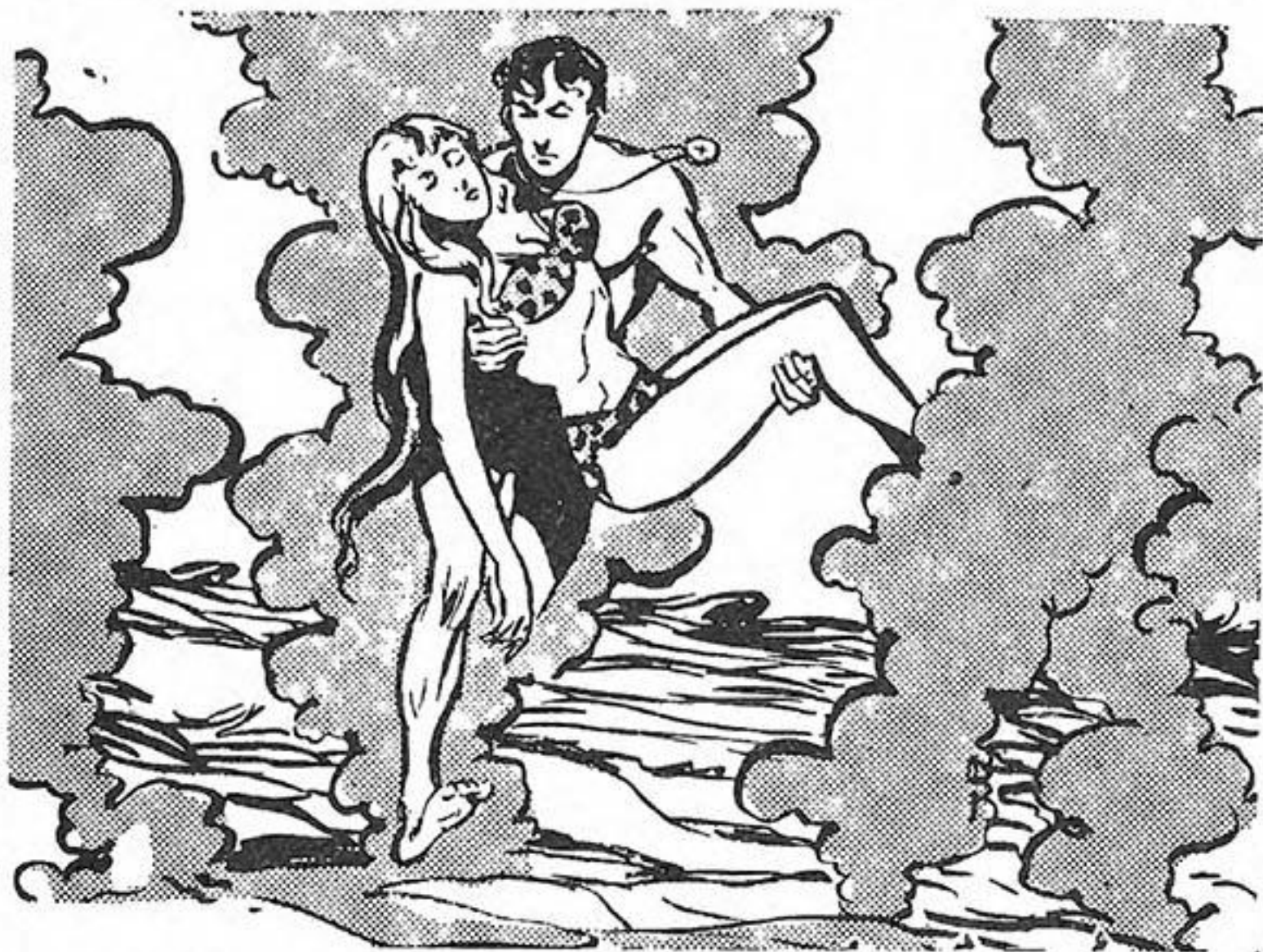
Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

38

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

Ο ΣΑΝΤΡΟ, τὸ θρυλικὸ Παιδί τῶν Λύκων, κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα, ἔχει τεντωμένο τὸ αὐτί του καὶ παρακολουθεῖ ἕνα θόρυβο ἀνθρώπων φωνῶν καὶ βημάτων. Περιμένει μὲ ἀγωνία, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά του οἱ Ἰνδοὶ τῆς «Κοιλιάδας τοῦ θανάτου», ποὺ πήρε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους τὴ Λεϊλά (*), τὴν κόρη

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ «Μικροῦ Ταρζάν», τὸ 37, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Λαίλαπα τῆς Ζούγκλας».

τοῦ μαχαραγιά τῆς Ἀλμόρα, ὅταν μὲ μεγάλῃ του ἐκπληξί, ἀκούη κάποιον νὰ λήη:

— Μπα σὲ καλὸ μας, ἀκόμα θὰ περπατᾷμε;

Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη, στιγμὴ πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνα παρὰ ξενο κεφάλι. Εἶναι τὸ φαλακρὸ κεφάλι ἑνὸς ἀράπη, ποὺ στὴν κορυφή του ἔχει μόνο ἕνα τσουλούφι ἀπὸ μαλλιά!

Πίσω του προβάλλει ἕνα ἄλλο κεφάλι ἀράπη, ὕστερα τὸ κεφάλι μιᾶς ξανθῆς κοπέλλας καὶ τελευταῖο τὸ κεφάλι ἑνὸς λευκοῦ παιδιοῦ!

— Καθήστε ἐδῶ νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι, λέει ὁ λευ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

κός και όλα τὰ κεφάλια, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο κρύβονται πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο. Ὁ Σάντρο αἰσθάνεται τραμερὴ περιέργεια. Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τί ζητοῦν στὴ ζούγκλα του; Ἦρθαν μήπως σὰν ἐχθροὶ;

Ἡ περιέργεια τὸν κάνει ν' ἀφήσῃ τὸ δέντρο ὅπου κρύβεται καὶ νὰ βαδίσῃ μὲ προφύλαξι καὶ σκυφτός, φθάνοντας πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο ποὺ κάθισαν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν οἱ τέσσερις παρὰξενοι ἐπισκέπτες τῆς ζούγκλας. Ἐκεῖ κουρνιάζει καὶ στήνει τὸ αὐτί του.

— Πόσο θὰ περπατᾶμε ἀκόμη; λέει ἡ κοριτσίστικη φωνή.

— Πετᾶς κάπου- κάπου κάτω βίλακεῖες, ἀφέντη Ζολιάν, ἀπαντᾷ μιά φωνὴ ποὺ φαίνεται πὼς ἀνήκει στὸν ἀράπη. Θὰ περπατᾶμε ὥσπου νὰ λυώσουν τὰ πόδια μας. Μπα σὲ καλὸ μου, τί ἐξυπνάδες λέω τώρα τελευταῖα;

— Πρέπει νὰ βροῦμε νερό, λέει μιά ἄλλη φωνή. Κάπου ἐδῶ κοντὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἓνα ποτάμι.

— Ἀμὰ δὲν βροῦμε νερό, θὰ λυσσάξω!, λέει κάποιος ἄλλος.

— Πᾶψε, Μπαγιόκο!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι, γιὰτὶ θὰ σὲ λυσσάξω στὶς κεφαλιές.

Ὁ Σάντρο ἀκούει τώρα τὸ χαρακτηριστικὸ θόρυβο ἀπὸ τὸ παραιέρισμα κλαδιῶν καὶ ποῖν προλάβῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ

κρυφτῇ, βλέπει νὰ βγαίνει μὲ σα ἀπὸ δυὸ θάμνους ἓνας κοντόχοντρος καὶ κωμικὸς ἀράπης μὲ μεγάλη κοιλιά. Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀράπης δὲν τὸν παίρνει εἶδησι ὅμως καθὼς προχωρεῖ λίγα βήματα τὸν βλέπει καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μένει ἀκίνητος, ἀνοίγοντας τὸ πελώριο στόμα του ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

Ὁ Σάντρο ἀποφασίζει νὰ σηκωθῇ ὀρθιος μὰ μὲ τὴν πρώτη κίνησι ποὺ κάνει, ὁ ἀράπης πανικοβάλλεται, ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιά πνιχτὴ φωνὴ τρόμου κι' ὕστερα, παίρνοντας δυὸ τρεῖς κωμικὲς τοῦ μπερ, πέφτει μὲ ὀριμὴ πάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου, χτυπῶνται τὸ κεφάλι τοῦ ἀσχημα καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Ταυτόχρονα σχεδὸν, πετάγονται πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ οἱ ὑπόλοιποι σύντροφοί του, ὁ μεγαλόσωμος ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι, ὁ λευκὸς νέος καὶ ἡ κοπέλλα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά.

— Σκότωσαν τὸ Μπαγιόκο, τὸ βοηθό μου!, φωνάζει ὁ κωμικὸς ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι. Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα!

Καὶ βλέποντας τὸ Σάντρο ὀρθιο, δίπλα ἀπὸ τὸ θάμνο, ὀρμάει ἐναντίον του μὲ τὸ κεφάλι μπροστά.

Ὁ Σάντρο μόλις τὴν τελευταία στιγμή προλαβαίνει νὰ παραιέρισῃ καὶ ὁ κωμικὸς ἀράπης, μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει πάρει, χώνεται ὅλος μέσα στὸ θάμνο.

— "Ωχ!, κάνει ενώ προ-
σπαθεί να βγῇ, τσακώθηκε τὸ
τσουλούφι μου!

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, γιὰ
καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ἀρπάζει
ἓνα ρόπαλο καὶ εἶναι ἔτοιμο
ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς παρὰ-
ξενους αὐτοὺς ἀνθρώπους.
Βιλέπει τώρα τὸ λευκὸ παιδί,
ποὺ φοράει ἓνα μενταγιὸν
στὸ στήθος, νὰ προχωρή πρὸς
τὸ μέρος τοῦ μὲ σφιγμένες τὶς
γροθιές, ενώ τὰ μάτια τοῦ πε-
τοῦν ἀστραπὲς μίλους.

— Ἀπάνω του!, οὐρλιάζει
ὁ ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι
ποὺ ἔχει βγῇ ἀπὸ τὸ θάμνο.
Δόστου μιὰ γροθιά στὸ στο-
μάχι, ἀφέντη Ταιμπόρ!

Πραγματικά, τὸ παιδὶ μὲ
τὸ μενταγιὸν, ποὺ δὲν εἶναι
ἄλλος ἀπὸ τὸν θρυλικὸν Τα-
μπὸρ τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγ-
κλας, μὲ μιὰ θυελλώδη ἐπίθε-
σι χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του,
πρὶν ἐκεῖνος προλάβῃ νὰ κι-
νηθῇ, στὸ σαγόνι καὶ τὸν ρί-
χνει ἀνάσκειλα κάτω.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, παρ'
ὅλο τὸ τρομερὸ χτύπημα ποὺ
δέχτηκε σηκώνεται ἐπάνω καὶ
μὲ ταχύτατη κίνησι ἀρπάζει
ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ταιμπόρ, τὸν
στριφογυρίζει καὶ τὸν ρίχνει
κάτω. Ἐτοιμάζεται τώρα νὰ
τὸν κλωτσήσῃ μὰ ὁ Ταιμπόρ
τοῦ ἀρπάζει τὸ πόδι στὸν ἀέ-
ρα καὶ σπρώχνοντάς το πρὸς
τὰ πλάγια τὸν ἀνατρέπει.

Καθὼς βρίσκονται τώρα
καὶ οἱ δυὸ κάτω, ἀρπάζονται
στὰ χέρια. Τὰ κορμιά τους
μπλέκονται, στριφογυρίζουν,
πλημμυρίζουν ἰδρώτα καὶ γε-

μίζουν χώματα ενώ ἀπὸ τὰ λα-
ρύγγια τους βγαίνουν ἀναρ-
θρες καὶ κοιμμένες κραυγές.
Γύρω τους, ἡ Ζολάν, ὁ Μπα-
γιόκο ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ
μεταξύ, καὶ ὁ Μπουτάτα, πα-
ρακολουθοῦν μὲ ἰσχυρὴν τῇ
συγκλονιστικῇ καὶ τρομερῇ
αὐτῇ πάλη πού, κανεὶς δὲν
ξέρει ποῦ θὰ καταλήξῃ...

ΠΕΙΡΑΤΕΣ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΑΛΛΑ εἶναι καιρὸς νὰ
μάθουμε μὲ ποιὸν τρό-
πο βρέθηκαν στὴν Ἰν-
δικὴ ζούγκλα οἱ τέσσερις
ἥρωές μας, τῇ στιγμῇ ποὺ
ζοῦσαν δεκάδες χιλιάμετρα
μακριά, στὴ ζούγκλα τῆς Ἀ-
φρικῆς; Γιὰ νὰ τὸ μάθουμε
αὐτὸ πρέπει νὰ γυρίσουμε
ἀρκετὰ πίσω....

Οἱ τέσσερις ἥρωές μας, ὁ
Ταιμπόρ, ἡ Ζολάν, ὁ κωμικο-
τραγικὸς Μπουτάτα καὶ ὁ ἀ-
χώριστος φίλος τοῦ ὁ Μπα-
γιόκο μαζί μὲ τὸν Τίπο - Τί-
πο, τὸν κωμικὸ Ἰνδὸ ἔχουν ὁ
δηγηθῇ αἰχμηάλωτοι ἀπὸ μιὰ
φυλὴ νάνων (*). Τῇ στιγμῇ
ποὺ οἱ οἱ νάνοι εἶναι ἔτοιμοι
νὰ τοὺς σκοτώσουν, γίνεται
ξαφνικὰ σεισμὸς καὶ οἱ ἥρω-
ές μας, ἀφοῦ πανικοβάλλον-
ται καὶ σκορποῦν οἱ ἐχθροί
τους, μένουν ἐλεύθεροι.

Ὁ Τίπο - Τίπο, ποὺ εἶναι

(*) Διέβασε τὸ ὑπ' ἀρ. 32 τεύ-
χος τοῦ «Μικροῦ Ταρζάν» ποὺ ἔχει
τὸν τίτλο: «Αἰχμηάλωτοι τῶν καν-
νιβάλων».

φοβησιάρης, τὸ θιάζει στὰ πόδια αμέσως καὶ φεύγει γιὰ νὰ φθάσῃ ἔπειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες στὶς Ἰνδίες. Οἱ ἄλλοι τέσσερις χάνονται ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς ποὺ ξεπηδοῦν ἀπὸ πελώριες τρύπες, ποὺ ἀνοίγει ὁ σεισμός στὴ γῆ καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσουν σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς καὶ νὰ βροῦν οἰκτρὸ θάνατο.

Ὁ Ταμπὸρ, κρατῶντας στὰ χέρια του τὴ Ζολάν προχωρεῖ μπροστά, στὰ τυφλὰ σχεδὸν καὶ πίσω του ἀκολουθοῦν οἱ δυὸ κωμικοὶ ἀράπηδες. Ξαφνικά, τὸ ἡφαιστειο τοῦ κοντινοῦ βουνοῦ ἐξακοντίζει πύρινες φλόγες πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ἀνάμεσα σὲ μιὰ βουή ποὺ νομίζεις πὼς βγαίνει ἀπὸ τὰ ἄδυτα τῆς κολάσεως πέτρες καὶ χώματα τινάζονται ψηλὰ καὶ πέφτουν μὲ ὀριμὴ ὀλόγυρα.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ταμπὸρ

Ὁ Ταμπὸρ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Κινέζου.

Ὁ πειρατὴς ὑποκλίνεται μπροστὰ στὴν Τσά - Λί.

σκοντάφτει καὶ πέφτει. Πάνω του πέφτει ὁ Μπουτάπα μὲ τὸ Μπαγιόκο ἐνῶ ἡ βροχὴ ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ τὰ χώματα τοὺς σκεπάζει...

Πόση ὥρα νὰ πέρασε ποὺ ἔμειναν θαμμένοι κάτω ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν χωμάτων καὶ τῆς στάχτης; Κανεὶς δὲν ξέρει. Πρῶτος ἀνακτᾷ τὶς αἰσθήσεις του ὁ Ταμπὸρ. Νοιώθει τὸ κορμί του βαρὺ καὶ μὲ παλὺ κόπο κατορθώνει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ χώματα. Ὁταν σηκώνεται θυμᾶται τί ἐγίνε. Σκύβει τότε κάτω καὶ μὲ γρήγορες κινήσεις ξεθάβει τοὺς φίλους του.

Εὐτυχῶς, εἶναι ἄλλοι τοὺς ζωντανοί. Ὁ Μπουτάπα καὶ ἡ Ζολάν εἶναι ἀναίσθητοι μὰ δὲν ἔχουν χτυπηθῇ. Μόνον ὁ Μπαγιόκο εἶναι χτυπημένος στὸν ὦμο ἀπὸ μιὰ πέτρα.

Τὸ θρυλικὸ παιδί, τώρα

πού ἔχει καθαρίσει ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ βλέπει ὀλόγυρά του ὥστε νὰ μὴν πέση μέσα σὲ κανένα λάκκο, κουβαλάει ἕναν ἕναν τοὺς συντρόφους του κοντὰ στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ τοὺς ρίχνει νερὸ καὶ τοὺς συνεφέρει.

— Μπα σὲ καλὸ του, ποὶ ὅς μᾶς ἔρριξε πέτρες καὶ χῶματα; λέει ὁ Μπουτάτα. Ὅχι τίποτε ἄλλο ἀλλὰ μοῦ λέρωσαν τὸ τσουλουφάκι μου.

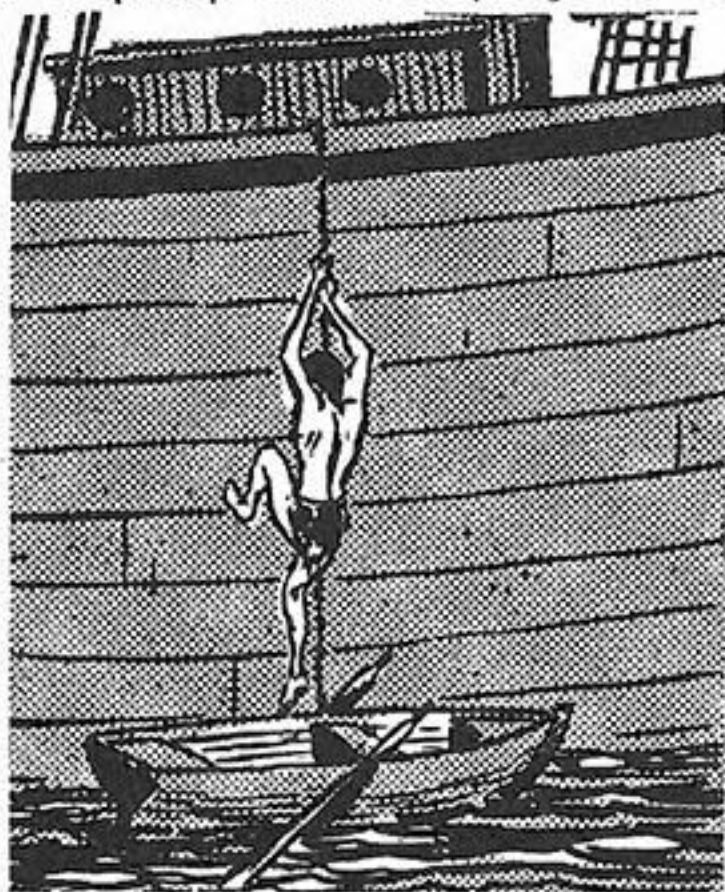
Ὁ Μπαγιόκα, πού τὸν πονάει ὁ ὤμος του, τὰ βάζει μὲ τὸν Τσουλούφη γιατί νομίζει πὺς αὐτὸς τὸν χτύπησε.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ἀκριβὰ αὐτό, τοῦ λέει.

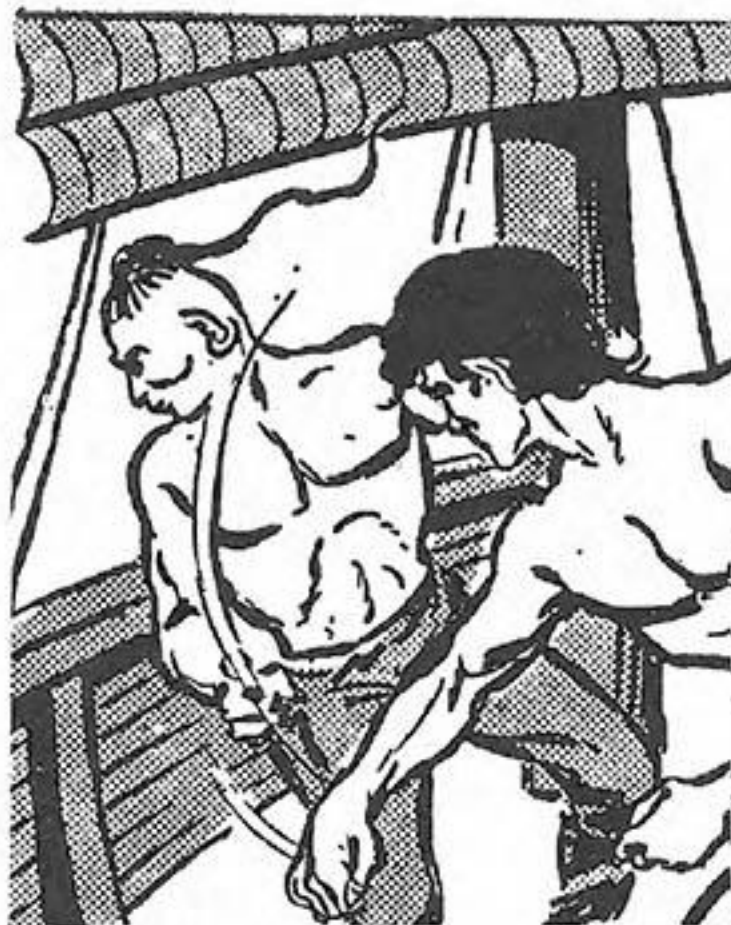
Ὁ Μπουτάτα ἀγριεύει.

— Τὶ ἔπαθες, φουσκωμένε βάραιχε; τοῦ λέει. Πᾶψε γιὰ τὶ θὰ σὲ ρίξω στὸ ποτάμι νὰ χορτάσης κανέναν κροκάδειλο.

— Σιωπή, τοὺς μαλλώνει ὁ Ταμπὸρ ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ

Γλυστράει στὸ σκοινὶ καὶ κατεβαίνει στὴ βάρκα.

Ἡ γροθιά του πέφτει σὰν καταπέλτης στὸ πρόσωπό του.

πέση στὸν ποταμὸ γιὰ νὰ πλυθῇ. Ἀντὶ νὰ χαρῆτε πού γλυτώσαμε, ἀρχίσατε τὶς γκρίνιες;

* * *

Παρνοῦν ἀρκετὲς μέρες. Οἱ τέσσαρις ἥρωές μας βρίσκονται κοντὰ στὸ ποτάμι. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μπουτάτα κάπτι δείχνει μὲ τὸ χέρι του.

Στρέφουν ὅλοι τὰ βλέμματα τοὺς πρὸς τὸ μέρος πού δείχνει ὁ χαζοτσουλούφης.

— Εἶναι μιὰ πιρόγα, λέει ἡ Ζολὰν πρώτη.

— Εἶναι ἕνα καινούργιο θεριὸ τοῦ ποταμοῦ, λέει τὴ γνώμη του ὁ σοφὸς Μπαγιόκα.

— Εἶναι τὸ μυαλό σου τὸ τρελλό, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα σὰν πιὸ σοφός. Δὲν βλέπεις βρὲ θλάκα πὺς μοιάζει μὲ μιὰ τεράστια σαφρανταποδαροῦσα;

Στὸ μεταξύ ὁ Ταμπὸρ ἔ-

χει πέσει στο ποτάμι και δέν βλέπει τίποτε. Ἡ Ζολάν, κυττάζοντας μὲ προσοχή, βεβαιώνεται πὼς αὐτὸ ποὺ ἐπιπλέει στὸν ποταμὸ καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ εἶναι μιὰ πιρόγα. Θὰ ἀνησυχοῦσε ἂν στὴν πιρόγα ἔβλεπε μαύρους. Οἱ ἄνθρωποι ἅμως ποὺ εἶναι πάνω της δέν εἶναι μαύροι. Φαίνονται λευκοί.

—Ταμπόρ, φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ζολάν ἐνῶ ἡ πιρόγα πλησιάζει, ἔβγα ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Κύτταξε ἐκεῖ...

Τὸ θρυλικὸ παιδὶ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ δείχνει, βλέπει τὴν πιρόγα καὶ διάζεται νὰ βγῇ ἔξω. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, σχεδόν, ἡ πιρόγα σταματᾷ μπροστά τους καὶ καιμιὰ δεκαριά λευκοὶ πηδοῦν στὴν ὄχθη. Μά, ὅχι, τώρα ποὺ τοὺς πλησιάζουν, τὰ παιδιὰ βλέπουν πὼς δέν εἶναι λευκοὶ μὰ κίτρινοι.

— Εἶναι Κινέζοι, μουρμουρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ ὁ Ταμπόρ, ἐνῶ μιὰ σκιά ἀνησυχίας πλανιέται στὰ μάτια τοῦ.

— Τὶ σοῖ ἄνθρωποι εἶναι τοῦτοι; λέει φωναχτὰ ὁ Τσουλούφης. Μπαγιόκο, τοὺς βλέπεις; Δέν εἶναι ὁμορφοὶ σὰν ἐμένα καὶ σένα. Εἶναι ἀσχημότεροι ἀπὸ τὸν ἀφέντη Ταμπόρ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς Κινέζους προχωρεῖ μπροστὰ καὶ κάτι λέει μὲ τὴν παράξενη γλῶσσα τοῦ, κανεῖς ὅμως

δέν τὸν καταλαβαίνει.

— Μπᾶ σὲ καλὸ τοῦ, ἀπορεῖ ὁ Μπουτάτα καὶ χαιδεύει τὴ χιλιοσκουριασμένη καὶ θρυλικὴ τοῦ κουμπούρα, τὶ «τσὸ τσι- φᾶ- λοῦ- μι- τό» εἶναι αὐτά;

Ὁ Μπαγιόκο ποὺ κυττάζει χαζὰ τὸν Κινέζο, γυρίζει καὶ ἀπαντᾷ στὸ Μπουτάτα.

— Ἐγὼ ξέρω τὶ λέει. Εἶπε πὼς μὲ μιὰ γροθιά θὰ σὲ ρίξει στὸ ποτάμι.

Ὁ Τσουλούφης ἀγριεύει. Σηκώνεται ἐπάνω καὶ βάζει τὰ χέρια στὴ μέση τοῦ. Ἐπειτα προχωρεῖ πρὸς τὸν Κινέζο καὶ τοῦ λέει:

— Τσὶν... τσὶν φοῦ!

Φαίνεται ὅμως πὼς οἱ ἄρλουμπες ποὺ λέει στὴν τύχη ἐξαγριώνουν τὸν Κινέζο γιατί κάνει νὰ τραθήξῃ ἓνα πιστόλι. Δέν προλαβαίνει ὅμως. Ὁ χαζατσουλούφης ἀπλώνει τὴν χερούκλα τοῦ, ἀρπάζει τὸν Κινέζο ἀπὸ τὴν κοτσίδα καὶ τὸν φέρνει δυὸ -τρεῖς βόλτες. Ὁ Μπαγιόκο μὲ τὴ σειρά τοῦ πάλι σηκώνεται, ὀρμάει μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ καὶ χτυπάει τὸν Κινέζο στὸ στομάχι, κάνοντάς τον νὰ βογγήξῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νὰ μείνῃ ἀναίσθητος.

Μὰ οἱ ἄλλοι Κινέζοι δέν κάθονται μὲ σταυρωμένα χέρια. Ὁρμοῦν πάνω στοὺς δυὸ ἄράπηδες καὶ τοὺς ἀρχίζουν στίς κλωτσιές καὶ τὶς γροθιές.

— Ὡχ... πᾶει τὸ τσουλοῦ φι μου, θὰ μοῦ τὸ ξερριζώσετε!, διαμαρτύρεται ὁ Μπουτάτα.

Ὁ Ταμπόρ, χωρὶς διστα-

γυμνός, όρμάει έναντίον τών Κινέζων που χτυπούν τούς φίλους του. Τό ίδιο κάνει καί Ζολάν. Μιά άγρια συμπλοκή αρχίζει τότε όπου κανείς δέν ξέρει ποιός χτυπάει τόν άλλο. Σέ μια στιγμή τó θρυλι παιδί ξεμοναχιάζει έναν Κινέζο καί με δυό τρείς γροθιές τόν οίχνει κάτω νόκ άουτ. Τό ίδιο κάνει καί ή Ζολάν δίπλα του. ένώ ό Μπουτάτα, στό μεθύσι τής μάχης, χωρίς νά βλέπει τί τοῦ γίνεται έχει αρπάξει από τó λαιμό τó Μπαγιόκο, νομίζοντας τον για Κινέζο καί τοῦ δίνει άπανωτές κεφαλιές στό κεφάλι του.

— Πώ... πώ!, φωνάζει ό Μπαγιόκο με σκότωσες!

— Ωστε τώρα δέν μιλάς πιά με τὰ «Τσό -φί...τσίν», τοῦ λέει άγριευμένος ό Μπουτάτα. Θα σου δείξω έγώ κιτρι νιάρη.

Καί χωρίς νά ξέρη ότι έχει νά κάνει με τó χαζό φίλο του, έτσι όπως τόν κρατάει από τó σβέρκο, τόν φέρνει δυό τρείς γύρους κι' ύστερα τόν αφήνει. Τό φουσκωμένο κορμί τοῦ Μπαγιόκο άφού κάνει δυό γκέλες σαν μπάλλα ποδοσφαίρου, πέφτει στό ποτάμι.

Η επίθεσις τών ήρώων μας έχει πανικοβάλλει τούς Κινέζους καί θα τούς έτοεπαν σέ άτακτη φυγή, αν δέν έφτανε πάνω στην πιο κρίσιμη στιγμή ένα άλλο μονόξυλο με περισσότερους Κινέζους. Πηδούν στην όχθη καί πριν οι φίλοι μας τούς πάρουν είδησι, έρχονται πίσω από τίς πλά-

τες καί τούς χτυπούν ύπουλα.

Πρώτα χτυπούν τόν Ταμπόρ. Τό ήρωϊκό Έλληινόπουλο νοιώθει μια σκιά νά κάθεται πάνω στα μάτια του καί νά μεταβάλλεται σέ βαθύ σκοτάδι. Ύστερα έρχεται ή σειρά τής Ζολάν. Τό θρυλικό κορίτσι νοιώθει ένα τρομερό χτύπημα στό κεφάλι καί νομίζει πως έσπασε τó κρανίο της. Αμέσως σχεδόν χάνει τίς αισθήσεις της.. Τρίτος τήν πληρώνει ό Μπαγιόκο που έχει στό μεταξύ βγή από τó ποτάμι. Κάποιος τόν χτυπάει στό σβέρκο καί βλέπει ξαφνικά νά λάμπουν μπροστά στα μάτια του δέκα ήλιοι. Τελευταίος πέφτει ό ήρωϊκός Μπουτάτα. Τόν χτυπούν ταυτόχρονα δυό γροθιές στην κεφαλα του καί ό κωμικοτραγικός άοράτης παιοαπατάει δώθε - κείθε σαν μεθυσιμένος.

— Ατιμοι, δέν σεβαστήκατε τουλάχιστον τó τσουλούφι μου; λέει καί πέφτει με τά μούτρα κάτω.

Ένας από τούς Κινέζους φωνάζει τότε:

— Σηκώστε τὰ σκυλιά καί πηγαίνετε τα στα μονόξυλα. Η πειρατίνα μας Τσά - Λι θα χαρή πολύ για τούς αίχιμαλώτους που θα τής πάμε.

Χέρια σηκώνουν τούς ήρωές μας καί τούς μεταφέρουν σ' ένα από τὰ μονόξυλα. Αλλά χέρια αναλαμβάνουν νά τούς δέσουν. Ύστερα οι Κινέζοι κουβαλούν στα μονόξυλα τούς αναίσθητους συντρόφους τους καί παίρνουν τώρα τó δρόμο τοῦ γυρισμού.

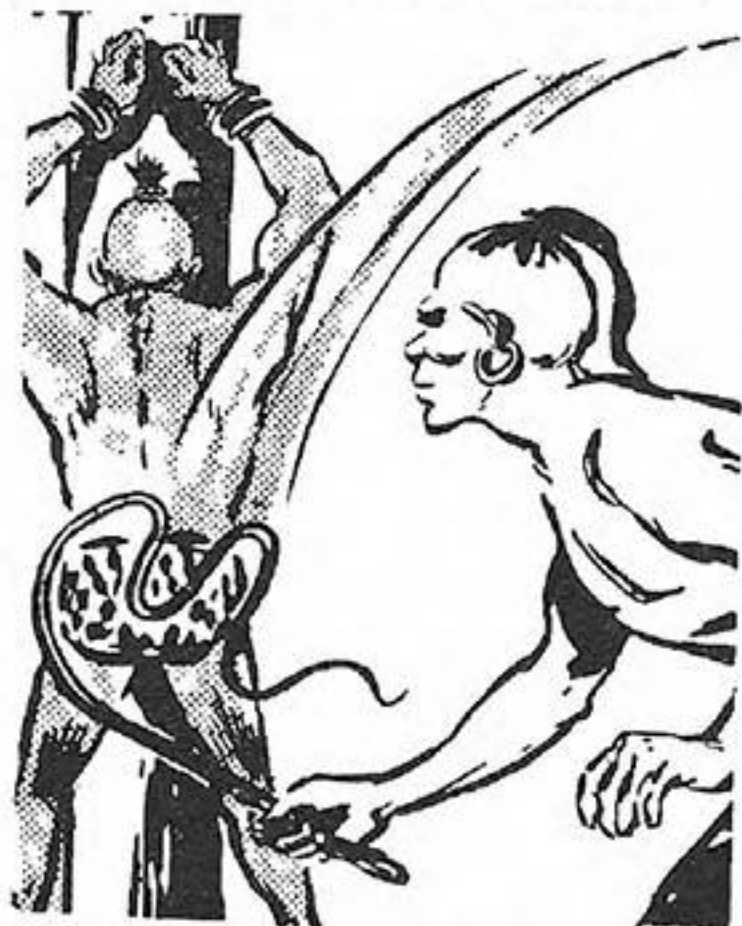
Όταν άναγκοϋν τς αίσθήσεις τους τὰ παιδιὰ νοιώθουν πώς είναι σφιχτὰ δεμένα καὶ δὲν μποροϋν ν' αντιδράσουν. Είναι αἰχμάλωτα αὐτῶν τῶν καιούργων πού, ποιὸς ξέρει ποῦ τοὺς πηγαίνουν καὶ ποιά τύχη τοὺς περιμένει.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΤΣΑ - ΛΙ

ΤΟ ΠΟΥ τοὺς ὀδηγοϋν οἱ Κινέζοι, δὲν ἀργοϋν νὰ τὸ μάθουν. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ τὰ μονόξυλα ἀφήνουν τὸν ποταμὸ καὶ βγαίνουν στὴ θάλασσα.

— Πῶ, πῶ, ἓνα πλατὺ ποτάμι!, κάνει κατὰπληκτος ὁ Μπαγιόκο πού γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ἀντικρύζει θάλασσα.

— Ἐπρεπε νὰ εἶχα τὰ χέρια μου ἐλεύθερα, ἀρχιχασέ,

Ὁ πειρατὴς μαστιγώνει ἄγρια τὸν Μπουτάτα.

Συχνὰ παίρνει στὸν ἑμὸ του τὴ Ζολάν.

καὶ θὰ σοῦ ἔλεγα ἐγώ, τοῦ ἀπαντάει ὁ Μπουτάτα.

Τὰ δυὸ μονόξυλα δὲν προχωροϋν πιὸ πολὺ ἀπὸ πεντακόσια μέτρα στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ τοὺς περιμένει ἓνα πειρατικὸ καράβι μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πανιά του. Σὲ λίγο τὰ μονόξυλα πλευρίζουν δίπλα του καὶ ἓναις - ἓνας οἱ Κινέζοι ἀνεβαίνουν στὸ καράβι ἀφοῦ κουβαλοῦν μαζί τους τοὺς αἰχμάλωτους των.

Βρίσκονται ὅλοι στὸ κατὰστρωμα καὶ οἱ Κινέζοι γελοῦν κάνοντας ἓνα κύκλο γύρω ἀπὸ τὰ αἰχμάλωτα παιδιὰ. ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή μιὰ γυναῖκα πλησιάζει. Οἱ πειρατὲς σωπαίνουν μονομιᾶς καὶ τῆς κάνουν τόπο νὰ περάσει. Είναι ἡ Τσά - Λι ἡ τρομερὴ πειρατὶ νὰ ποῦ ὀργώνει μὲ τὸ καράβι τῆς θάλασσες καὶ ὠκεανούς

κοί που την τρέμοιαν όσοι την αντικρύζουν.

— Τι συμβαίνει; ρωτάει.

Ένας από τους πειρατές την πλησιάζει και κάνει μια βαθειά υπόκλιση μπροστά της.

— Τσά - Λί, τής λέει, σου φέρουμε δυο μαύρους αϊχμαλώτους έναν λευκό και μια λευκή.

Η πειρατίνα τους κυττάζει έναν - έναν με άγριο βλέμμα.

— Τι με κυττάζεις έτσι κυρά μου; τή ρωτάει ο Μπουτάτα. Δεν έχεις δη ποτέ σου τσουλούφι σαν το δικό μου;

— Οί τρείς άντρες, διατάζει ή πειρατίνα με κοφτή και ψυχρή φωνή να δεθούν μαζί με τους σκλάβους στα κουπιά του καιραιβιαύ. Τή λευκή θα την κρεμάσουμε αύριο το πρωί στο κατάρτι. Γιατί δεν άφαιπλίσατε τον άράπη;

Ο Σάντρο παρακολουθεί πίσω από το δέντρο.

Οί δυο κοπέλλες άγκαλιάζονται συγκινημένες.

Ένας από τους πειρατές τρέχει κοντά στο Μπουτάτα και του παίρνει την κουμπούρα.

— Αν λύσω τὰ χέρια μου, άγριεύει ο κωμικοτραγικός άράπης, θα σε γεμίσω, φουκαρά μου κουμπότρυπες με την κουμπούρα που μου πήρες.

Η πειρατίνα δίνει μερικές διαταγές και φεύγει για να κλειστή στην καμπίνα της ενώ οί περισσότεροι πειρατές διαλύονται. Μένουν μονάχα τέσσαρις. Ο ένας από αυτούς σηκώνει στα χέρια του τή Ζολάν και τήν πηγαίνει στην άλλη άκρη του καταστρώματος ενώ οί τρείς υπόλοιποι, λύνουν τὰ πόδια των αϊχμαλώτων και τους οδηγούν κάτω όπου βρίσκονται οί σκλάβοι και δουλεύουν στα κουπιά.

Τὰ πανιά του πειρατικού

καραιβιοῦ φουσκώνουν καὶ ὁ δυνατὸς ἀέρας ποὺ ἀρχίζει νὰ φυσᾷ τὸ σπρώχνει μὲ ταχύτητα πρὸς τὴν Ἀνατολή. Οἱ σκοποὶ στὸ κατάστρωμα καὶ ὁ τιμονιέρης ἔχουν στηριξεί τὸ θιλέμμα τους μπροστά, ἔτοιμοι νὰ διακρίνουν τὸ φῶς καιμένου καραιβιοῦ γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ τὸ κουρσέψουν. Ἡ σκληρὴ καὶ αἱμοβόρα πειρατὶνα κοιμᾶται στὴν καμπίνα της, ὅπως καὶ οἱ περισιτώτεροι πειρατές. Οἱ ἀλυσοδεμένοι σκλάβοι στὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου τραβοῦν τὰ κουπιά, ἐνῶ στέκονται πάνω τοὺς ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ τοὺς χτυποῦν μὲ μαστίγια, ἂν κάνουν λιγάκι πῶς σταιματουν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλασι τῶν σκλάβων ὁδηγοῦν οἱ τρεῖς Κινέζοι τοὺς ἥρωές μας.

Ὁ Ταμπὸρ ποὺ ὑποπτεύεται πῶς ἡ Ζολὰν κινδυνεύει, προσπαθεῖ μὲ ψυχραιμία νὰ βρῇ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ, ὅχι μονάχα τὴ συντροφισσά του, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους.

Ὁ Μπουτάτα, πάλι, εἶναι ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ πῆραν τὴν σκουριασμένη κουμπούρα του. Καθὼς μάλιστα κατεβαίνουν μιὰ σκάλα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίς συνέπειες, δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς Κινέζους καὶ τὸν γκρεμοτσακίζει κάτω, ἀφίοντάς τον ἀναίσθητο.

Οἱ ἄλλοι δυὸ Κινέζοι γίνονται ἔξω φρενῶν. Ρίχνουν κάτω

τὸν δεμένο ἀράπη καὶ ὁ ἕνας τοὺς βγάζει ἕνα μικρὸ μαστίγιο καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει ἀδυσώπητα.

— ὦχ, πάει τὸ τσουλούφι μου!, μουγγρίζει ὁ Μπουτάτα. Θὰ μοῦ τὸ χαλάσουν οἱ κιτρινιάριδες! Μοῦ πῆραν τὴν μπιστόλα μου, θὰ μοῦ χαλάσουν καὶ τὸ τσουλούφι κί' ἔτσι θὰ μείνω ἔρημος καὶ μονάχος στὸν κόσμο...

Ὁ Ταμπὸρ ποὺ ἔχει στηρίξει τὴν πλάτη του στὴ σκάλα βλέποντας τοὺς δυὸ Κινέζους κοντὰ στὸ Μπουτάτα, συλλαμβάνει ἕνα σχέδιο. Πρέπει νὰ ἐπιτεθῇ ἐνατίον τοὺς αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ ὁ σύντροφός τους εἶναι ἀναίσθητος καὶ πρὶν νὰ τοὺς δέσουν στὸ ἀμπάρι. Γιατί, ἂν τοὺς δέσουν, δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας.

— Μπαγιόκο, ψιθυρίζει στὸν ἀράπη ποὺ ἔχει κί' αὐτὸς δεμένα τὰ χέρια του, δώσε μιὰ κεφαλιά στὸν Κινέζο ποὺ βρίσκεται πρὸς τὸ μέρος σου.

Ὁρмоῦν καὶ οἱ δυὸ τοὺς ταυτόχρονα. Ἡ κεφαλιά τοῦ Μπαγιόκο εἶναι τόσο δυνατὴ ποὺ σπάζει τὴ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸν ρίχνει κάτω. Ὁ Ταμπὸρ μὲ τὴ σειρά του ρίχνει ἀναίσθητο τὸν ἄλλο Κινέζο.

— Πρέπει νὰ λύσουμε τὰ δεσμά μας!, ψιθυρίζει τὸ ἀτρόμητο παιδί. Ἄν περάσῃ κανένας ἀπὸ δῶ καὶ μᾶς δῇ, χαθήκαμε!

Κυττάζει ὁλόγυρά του μὰ δὲν βρίσκει τίποτε ποὺ νὰ τὸν

βοηθήση νὰ κόψη τὰ σκοιμιὰ που τοῦ δένουν τὰ χέρια.

— Θὰ σὲ λύσω ἐγώ, ἀφέν τη παιδί, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα καθὼς σηκώνεται.

Πλησιάζει τὸν Ταμπόρ καί, μὲ τὶς μεγάλες δοντάρες του τρώει λίγο - λίγο τὸ σκοινὶ ὥσπου τὸ κόβει μέσα σὲ τρία λεπτά! Ἐλεύθερο τώρα τὸ θρυλικὸ παιδί, λύνει τοὺς δυὸ φίλους του καὶ ἀφοῦ τραβοῦν σ' ἓνα ἀπόμαρο καὶ σκοτεινὸ μέρος τοὺς πειρατὲς, τοὺς δένουν καὶ τοὺς φιμώνουν.

— Νὰ ἡ μπιστόλα μου!, λέει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Τσουλούφης. Τὴν ἔχει αὐτὸς ὁ κιτριμάρης στὴ ζώνη του. Θὰ τὸν γεμίσω κουμπότρυπες, ἀφέν τη Ταμπόρ!

— Ὁχι!, τὸν διατάζει αὐστηρὰ ὁ Ταμπόρ. Ἄν πυροβολήσης θὰ μᾶς πάρουν εἶδησι βλάβας!

Ὁ Μπουτάτα παίρνει τὴ μπιστόλα του ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν πυροβολεῖ.

— Τὶ θὰ κάνουμε τώρα; ρωτᾷ ὁ χαζὸς Μπαγιόκο.

Ὁ Τσουλούφης τὸν φιλωρεῖ μὲ μιὰ καρπαζιά.

— Σοῦ ἔχω πῆ νὰ μὴ ρωτᾷς, τοῦ λέει. Ἐσὺ θὰ ἐκτελῇς μονάχα τὶς διαταγές μου, ἀκούς;

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΔΡΑΠΕΤΕΥΟΥΝ

Ο ΤΑΜΠΟΡ τοὺς κάνει νόημα ν' ἀνεβοῦν τὴ σκάλα καὶ ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς ξοπίσω τους. Ὅταν φτάνουν στὸ κατάστρωμα καὶ οἱ

τρεῖς πέφτουν κάτω, μὲ τὴν κοιλιά.

— Πρέπει νὰ θέσουμε ἐκτὸς μάχης τοὺς σκοποὺς λέει ὁ Ταμπόρ. Ὑπάρχουν δύο. Θὰ τοὺς ἀναλάβω ἐγώ καὶ τοὺς δυό. Ἐσεῖς καθήστε σ' αὐτὴ τὴ γωνιά καὶ ἂν δῆτε κανέναν ν' ἀνεβαίνει στὸ κατάστρωμα, νὰ τὸν θέσετε γρήγορα ἐκτὸς μάχης πρὶν προλάβῃ νὰ φωνάξῃ.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ προχωρεῖ πάντα μὲ τὴν κοιλιά πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ σκοποὺς. Φθάνει σὲ ἀποστασι πέντε βημάτων μακριὰ του χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ εἶδησι καὶ μὲ μιᾶς ἀνορθώνεται καὶ τινάζει μὲ δύναμι τὴ γροθιά του μπροστά. Χτυπημένος θανάσιμα ὁ Κινέζος σκοπὸς πέφτει, παίρνει δυὸ τοῦμπες, καὶ μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ ἀπὸ πονερά, θρίσκεται στὸ κενὸ καὶ σὲ λίγο τὸν καταπίπτει ἡ σκοτεινὴ θάλασσα.

Ὁ Ταμπόρ κατευθύνεται τώρα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πρὸς τὸν ἄλλο σκοπὸ ἐνῶ πίσω του διαδραματίζονται κωμικὲς ἀλλὰ καὶ δραματικὲς σκηνές. Ἀπὸ τὴ σκάλα ἀνεβαίνει στὸ κατάστρωμα ἓνας Κινέζος ποὺ τὸν παίρνουν ἀμέσως εἶδησι οἱ δυὸ χαζοὶ ἀράπηδες.

— Αὐτὸν θὰ τὸν ἀναλάβω ἐγώ, λέει ὁ Μπαγιόκο καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ.

— Ἄν τολμήσῃς νὰ τὸν πειράξῃς, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ χαζοαράπης, θὰ σοῦ δώσω μιὰ κεφαλιά καὶ θὰ σὲ ρίξω στὴ θάλασσα.

‘Ο Μπαγιόκο όμως δεν υπακούει και έτοιμάζεται να όρμήσει, έναντίον του Κινέζου. ‘Ο Μπουτάτα, ύψώνει τη χερούκλα του και του δίνει μια τρομερή γροθιά στα μούτρα που τον κάνει να δη τον ουρανό σφοντήλι και να πέση ανάσκελα στο κατάσπρωμα.

— Μπα σε καλό σου!, του λέει ο Μπουτάτα φωναχτά, μ’ έσκασες πιά.

‘Ο Κινέζος, που άκούει το θόρυβο και τις φωνές του Μπουτάτα, βγάζει το πιστόλι του κι’ έτοιμάζεται να πυροβολήσει. Μά ο άράπης δεν του δίνει τον καιρό. Προλαβαίνει, τον άρπάζει από το λαιμό με τα δυο χέρια και άρχίζει να στριφογυρίζει με δύναμι ώσπου το σώμα του Κινέζου σηκώνεται ψηλά, παίρνει όριζόντια στάσι και άκολουθεί στις στροφές το σώμα του ά

‘Ο Τίπο - Τίπο χορεύει από τη χαρά του.

ράπη. Στο τέλος ο χαζοαράπης του άφήνει το λαιμό και το σώμα του πειρατή διασχίζει με ταχύτητα τον άέρα, περνάει πάνω από τον Ταμπάρ και, στο τέλος, χτυπάει με δύναμι πάνω στον δεύτερο φρουρό που κάνει άνύπτος βόλτες στην άλλη άκρη του πλοίου!

‘Η σύγκρουσι είναι τρομακτική. Τα δυο σώματα πέφτουν κάτω, κυλούν, και, καθώς σε μια στιγμή γέρνει το πειρατικό, έκτοξεύονται στη θάλασσα.

‘Ο Μπουτάτα φτύνει τα χέρια του.

— Ποιος άλλος έχει σειρά, κάνει.

— Τώρα είναι ή δική σου ή σειρά κάνει ο Μπαγιόκο και, άρπάζει ξαφνικά το Τσου λούφη από τα δυο πόδια, τον σηκώνει ψηλά και τον στριφογυρίζει με τον ίδιο τρόπο που γύριζε εκείνος προηγουμένως τον πειρατή.

Όταν καιμια φορά τον άφήνει, το σώμα του Μπουτάτα με το κεφάλι μπροστά διασχίζει τον άέρα σαν πύραυλος, συναντάει το πανι ενός καταρτιού, το σκίζει και πέφτει πάνω στον τιμονιέρη!

Είναι τόσο βαρύ το σώμα του Μπουτάτα, που ο πειρατής άφήνει το τιμόνι και πέφτει νεκρός κάτω.

‘Ο Μπουτάτα, που εύτυχώς δεν έχει πάθει τίποτε, γίνεται έξω φρενών.

— Άτιμε Μπαγιόκο, ίππο πόταμε της στεριάς, γρυλλίζει, θα σου άδειάσω την κουμ

πούρα μου ιστό στομάχι για να στο ξεφουσκώσω.

Ξαφνικά, κάποιος του σφίγγει τὸ χέρι. δυνατά.

— Τρελλάθηκαν Μπουτάτα; τοῦ λέει.

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ταμπόρ.

— Θὰ τὸν σκοτώσω ἀφέντη!

— Κλείσε τὸ στόμα σου, τὸν διατάζει ὁ Ταμπόρ. Ξεδίπλωσε αὐτὸ τὸ σκοινί, δέσε τὴ μιὰ ἄκρη του στὸ κατάρτι καὶ τὴν ἄλλη ρίξε τὴ στὴ θάλασσα. Ἔπειτα, μαζί με τὸ Μπαγιόκο κατεβάστε μιὰ ἀπὸ τὶς βάρκες στὴν ἄκρη τοῦ καταστρώματος καὶ τὸ νοῦ σας μὴ σὰς πάρη εἶδησι κανέννας. Ὅποιος Κινέζος ὀνειδῇ στὸ κατάστρωμα, πετάξτε τὸν ἐπὶ τὴ θάλασσα. Ἐγὼ θὰ δῶ ποὺ ἔχουν τὴ Ζολάν.

Ὁ Μπουτάτα ὑπακούει. Ξετυλίγει τὸ σκοινί, δένει τὴ μιὰ ἄκρη του στὸ κατάρτι, ρίχνοντας τὴν ἄλλη στὴ θάλασσα κι' ὕστερα κατεβάζει καὶ τὴ βάρκα.

— Τώρα θὰ δῆς τὶ θὰ σκάσω τοῦ Μπαγιόκο, λέει στὸν ἑαυτό του.

Κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν βλέπει νὰ παλεύει μ' ἕναν χοντρὸ Κινέζο. Ὁ Τσουλούφης βγάζει τὴ μπίστολα του, χτυπάει τὸ φάλακρὸ Κινέζο στὸ κεφάλι κι' ὕστερα με μιὰ κλωτσιὰ τὸν πετάει στὴ θάλασσα.

— Ἐλα μαζί μου τώρα, λέει στὸ Μπαγιόκο.

Ἐκεῖνος τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ὅταν φθάνουν κοντὰ στὴ βάρκα, ὁ Μπουτάτα τοῦ κάνει νό-

Ὁ λύκος τρέχει με τὸ Μπουτάτα στὴ ράχι του.

ημαι νὰ μπη μέσα.

Ὁ χαζὸς Μπαγιόκο, χωρὶς νὰ βάλῃ κακὸ με τὸ νοῦ του μπαίνει μέσα. Ὁ Μπουτάτα, σπρώχνει τότε με τὰ δύο χέρια του τὴ βάρκα καὶ τὴν πετάει, μαζί με τὸν ἀράπη, στὴ θάλασσα!

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ Ταμπόρ μαζί με τὴ Ζολάν ποὺ κατῴρθωσε νὰ βρῇ ποὺ τὴν ἔχουν κλεισμένη καὶ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ.

— Ποῦ εἶναι ἡ βάρκα; ρωτάει τὸν ἀράπη ὁ Ταμπόρ.

— Στὴ θάλασσα, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Τὴν πέταξα μαζί με τὸν Μπαγιόκο.

Ὁ Ταμπόρ σκύβει καὶ βλέπει τὴ βάρκα ποῦ, με τὴν ταχύτητα ποὺ ἔχει τὸ καράβι, τὴν παραισέρνει μαζί του. Ὁ Μπαγιόκο ὅμως δὲν φαίνεται πουθενά!

— Έλάτε πίσω μου, διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σκοινί.

Γλυστράει ταχύτατα, πηδάει στὴ βάρκα καὶ ὕστερα πέφτει στὴ θάλασσα. Σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων ἀπὸ τὴ βάρκα ἐπιπλέει ἓνας ὄγκος. Εἶναι ὁ Μπαγιόκο ποὺ δὲν πνίγεται γιατί ἡ φουσκωμένη κειλιά του τὸν κάνει νὰ ἐπιπλῇ. Τὸν τραβάει πρὸς τὴ βάρκα ὅπου ἔχουν κατέβει ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Ζολάν καὶ πιάνει τὰ κουπιά.

— Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦμε γρήγορα, λέει στοὺς φίλους του, γιατί φεύγοντας ἔβαλα φωτιά στὸ καράβι. Ἄν ἡ φωτιά μεταδοθῇ στὴν ἀποθήκη τῆς μπαρούτης θὰ τινάχτῃ στὸν ἀέρα.

Πραγματικὰ, ὅταν κερδίζουν λίγη ἀπάστασι, μιὰ τρομερὴ λάμψι φωτίζει ὡς πέρα τὸ σκοτεινὸ ὠκεανὸ καὶ ἓνας ἐκκωφαντικὸς θόρυβος ἐπακολουθεῖ. Τὸ πειρατικὸ πλοῖο τῆς Τσά—Λι τινάζεται στὸν ἀέρα, παρασύροντας στὸ θάνατο ὅλους τοὺς Κινέζους ποὺ βρίσκονται πάνω τους.

— Σωθήκαμε!, λέει ἡ Ζολάν καὶ κάνει τὸ σταυρό της.

— Ἀφέντη, ρωτᾷ ὁ χαζὸ Μπαγιόκο τὸν Ταμπὸρ, ἐνῶ ἐκεῖνος κυττάζει τὸ πυρπολημένο πλοῖο, γιατί τὸ νερὸ εἶπικρό;

Τὴν ἀπάντησι τοῦ τὴ δίνει ὁ Μπουτάτα μὲ μιὰ γροθιά στὸ μάτι!

* * *

Ἡ βάρκα παραισύρεται ἔνα μερόνυχτο ἀπὸ τὰ κύματα

ποὺ ἀγριεύουν καὶ γίνονται πότε - πότε πελώρια βουνά. Οἱ φίλοι μας κινδυνεύουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ καταποντιστοῦν στὴν ὑγρὴ ἄβυσσο τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ πρὶν πολὺ ἀπὸ τὴν δίψα.

— Μπαγιόκο, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μπουτάτα, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ ζήσης γιὰ πολὺ καιρὸ.

— Γιατί; ρωτᾷ ἐκεῖνος περίεργα.

— Γιατὶ πεινάω, βιάμαι, καὶ θὰ σὲ φάω! Μπα σὲ καλὸ τους, πὼς γουργουρίζουν ἔτσι τ' ἄντερά μου;

Κλείνει τὰ μάτια του γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα τὰ ξανανοίγει καὶ κυττάζει τὸ Μπαγιόκο γλείφοντας τὰ χεῖλη του.

— Πῶ, πῶ, νοστιμάδα ποὺ θάχῃ τὸ κρέας σου! κάνει καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ τὴν ὄρεξι.

Ὁ Μπαγιόκο τὰ χρειάζεται καὶ στριμώχνεται κοντὰ στὸν Ταμπὸρ γιὰ νὰ γλυτώσῃ.

Ὁ Μπουτάτα βιάζει τὴ μπιστόλα του καὶ τὴν περνᾷ συνέχεια πάνω ἀπὸ τὰ δόντια του.

— Τὶ κάνεις ἐκεῖ, τοῦ λέει περίεργα ἡ Ζολάν.

— Ἀκονίζω τὰ δόντια μου λέει σοβαρὰ - σοβαρὰ ὁ ἀράπης καὶ κυττάζει τὸ Μπαγιόκο.

Ὁ Ταμπὸρ φοβάται πὼς ἂν δὲν βγοῦν στὴ στεριά γρήγορα, ὑπάρχει φόβος νὰ δαγκώσῃ κανέναν ὁ Τσουλούφης

καὶ γι' αὐτὸ ἔχει τὰ μάτια του δεκατέσσερα. Εὐτυχῶς, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ἀντικρύζουν στεριά καὶ ξησποῦν ὅλοι σὲ χαρὲς καὶ γέλια.

— Τὴ γλύτωσες, Μπαγιόκο, λέει ὁ Μπουτάτα. Θὰ σὲ φυλάξω ὅμως γιὰ ἄλλη φορὰ δὲν πρόκειται νὰ μοῦ γλυτώσης.

Ἡ χώρα ποὺ πατοῦν σὲ λίγο τὸ πόδι τους μοιάζει πολὺ μὲ τὴν Ἀφρική. Ἔχει κι' αὐτὴ ζούγκλες ἀπέραντες καὶ πεταίμους. Ἀφοῦ γεμίζουν τὸ στομάχι τους μὲ φρούτα καὶ σβύνουν τὴ δίψα τους, ἀποφασίζουν νὰ προχωρήσουν βαθειὰ στὴ ζούγκλα. Βαδίζουν συνέχεια καὶ ὁ Μπουτάτα, βλέποντας τὴ Ζολάν νὰ δυσκολεύεται νὰ περπατήσει, τὴν παίρνει συχνὰ στὸν ὦμο του. Ἡ πορεία τους εἶναι δύσκολη καὶ γιὰ ἓνα διάστημα δὲν βρίσκουν νερὸ νὰ πιοῦν. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Μπουτάτα βαριέται νὰ περπατάει καὶ λέει.

— Μπα σὲ καλὸ μας, ἀκόμα θὰ περπατᾶμε;

Κάθονται δίπλα σ' ἓνα θάμνο καί, ἀκολουθεῖ ἡ σκηνὴ ποὺ ἀφήσαμε στὴ μέση, ἡ σκηνὴ τῆς πάλης τοῦ Σάντρο καὶ τοῦ Ταμπόρ.

ΤΑ ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΤΑ ΔΥΟ παιδιὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παλαίβουν, ἄγρια, μανιασμένα. Εἶναι καὶ τὰ δυὸ δυνατὰ καὶ ποιηρὰ κι' ἔτσι κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πῇ μὲ βεβαιότητα π

ὅς θὰ νικήσῃ.

— Ἀπάνω του!, οὐρλιάζει ὁ Μπουτάτα ἐνθουσιασμένος καὶ ἀπὸ τὴ συγκίνησί του τραδιάει τὸ τσουλούφι του Δὸς του κεφαλιές, ἀφέντη Ταμπόρ! Δὸς του γροθιὲς στὸ στομάχι! Κι' ἄμα κουραστῆς ἐσύ ἄφησέ με νὰ τὸν παραλάβω ἐγὼ τὸν παλληκαρᾶ!

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι λαχανιάζουν καὶ τὰ κορμιὰ τους ἔχουν ματώσει καθὼς κυλιοῦνται κάτω. Σὲ μιὰ στιγμή σπκῶνται καὶ ξαναπέφτουν πάλι. Κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν δείχνει νὰ κουράστηκε.

Ἡ Ζολάν, μὲ ἀγωνία στὴν ψυχὴ, παρακολουθεῖ τὴν πάλη καὶ παρακαλᾷ τὸν θεὸ νὰ νικήσῃ ὁ ἀγαπημένος της. Καθὼς τὸν βλέπει μάλιστα νὰ σφυρακοπᾷ μὲ γροθιὲς τὸν ἀντίπαλό του, ἐλπίζει πὼς θὰ τὸν θέσῃ γρήγορα ἐκτὸς μάχης. Ξαφνικά, ὅμως συμβαίνει κάτι τὸ ἀπίστευτο, τὸ καταπληκτικό! Ἀπὸ τὰ δέντρα κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας μεγαλόσωμος καὶ μαῦρος λύκος! Μουγγρίζει ἄγρια καὶ μ' ἓνα πήδημα πέφτει ἐπάνω στὸν Ταμπόρ καὶ τὸν δαγκώνει στὸ λαιμό!

Ἡ Ζολάν ἀφήνει νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ τραδιάει τὰ μαλλιά της ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Ὁ Μπαγιόκο δὲν μπορεῖ ἀπὸ τὴ μεγάλη του συγκίνησι νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του καὶ πέρτει κάτω, ἐνῶ ὁ Μπουτάτα τὰ ἔχει κυριολεκτικὰ χαμένα.

Ὁ Σάντρο τινάζεται ἀμέσως ἐπάνω καὶ κάτι λέει στὸ

λύκο. Τὸ ἄγριο ζῶο ὑπακούει ἀμέσως καὶ ἀφήνει τὸ λαιμὸ τοῦ Ἑλληνόπουλου, πού, εὐτυχῶς δὲν ἔχει σφίξει τὰ δόντια του πάνω στὴ σάρκα του καὶ δὲν τοῦ ἔχει δημιουργήσει πληγή.

Τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας σηκώνεται ὀρθιο καὶ σταυρώνει τὰ χέρια του. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων. Ἐνῶ ὁμως εἶναι θανάσιμοι ἀντίπαλοι, δὲν κυττάζονται μὲ μῖσος. Θάλεγε κανεὶς πὼς κάτι κοινὸ τοὺς ἐνώνει.

— Ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ σε μιὰ στιγμή ὁ Ταμπὸρ στὴ μητρικὴ του γλῶσσα.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων σ' αὐ

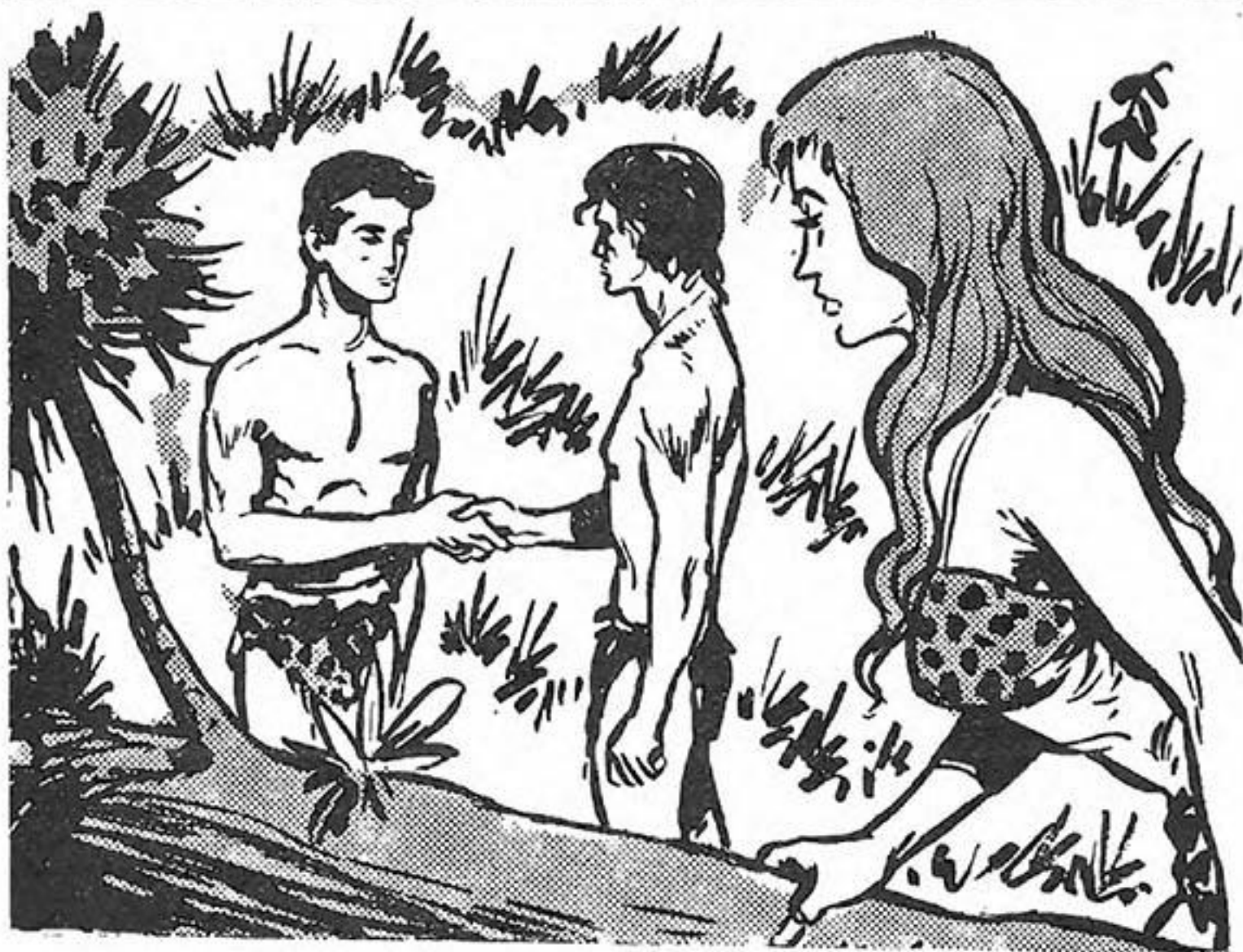
τὰ τὰ λόγια ξαφνιάζεται. Τὸ πρόσωπό του ἀλλάζει χίλιες ἐκφράσεις στὴ στιγμή, λές καὶ κάτι θυμᾶται.

— Ἐσὺ ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ σε μιὰ διάλεκτο πού τὴν καταλαβαίνει ὁ Ταμπὸρ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ διηγεῖται μὲ λίγα λόγια τὴν περιπέτειά τους, στὴν ἴδια διάλεκτο καὶ ρωτᾷ μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸς τὸν λευκὸ ἀντίπαλό του νὰ τοῦ πῇ ποιὸς εἶναι. Τοῦ διηγεῖται κι' αὐτὸς μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία του, πὼς βρέθηκε ἀπὸ μωρὸ στὴν Ἰνδικὴ ζούγκλα, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ἑνὸς ἀεροπλάνου πού ταξίδευε μαζί μὲ τὴ μητέρα του καὶ πὼς τὸν

Οἱ δύο ἄραπάδες κεραυνοβολοῦν τὸν Κινέζο

Οί δύο θρυλικοί ήρωες δίνουν τὰ χέρια συγκινημένοι

μεγάλωσε μιὰ λύκαινα. Τελειώνοντας λέει στον Ταμπόρ

— Τρεῖς γυναῖκες εἶχαν μωρὰ σὲ κείνο τὸ ἀεροπλάνο. Μιὰ Γαλλίδα, μιὰ Ἰσπανίδα καὶ μιὰ Ἑλληνίδα. Δυστυχῶς ἀκόμα δὲν μπόρεσα νὰ μάθω ποιά ἀπὸ τὶς τρεῖς ἦταν ἡ μητέρα μου.

— Θὰ στὸ πῶ ἐγώ!, τοῦ λέει μὲ ἐνθουσιασμό ὁ Ταμπόρ καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Ἡ Ἑλληνίδα ἦταν ἡ μητέρα σου καὶ σὺ εἶσαι Ἑλληνας!

— Ποῦ τὸ κατάλαιβες; τὸν ρωτᾷ συγκινημένο τὸ Παιδί τῶν Λύκων.

— Τὸ πρόσωπό σου ἔχει Ἑλληνικὰ χαρακτηριστικά.

Ἔπειτα, εἶσαι γενναῖος σὰν τοὺς Ἑλληνες καὶ τρίτο, ὅταν σοῦ μίλησα πρὶν Ἑλληνικὰ, ταράχτηκες λὲς καὶ σοῦ θύμιζε κάτι αὐτὴ ἡ γλῶσσα.

Ὁ Σάντρο μένει ἄφωνος ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

— Δώσε μου τὸ χέρι σου, πατριώτη, τοῦ λέει ὁ Ταμπόρ γιατί εἶμαι Ἑλληνόπουλο. Λίγο ἔλλειψε νὰ σκοτωθοῦμε ἐνῶ εἴμαστε ἀδελφία, παιδιὰ τῆς ἴδιας πατρίδας!

Ὁ Σάντρο χωρὶς νὰ διστάσῃ τοῦ δίνει τὸ χέρι κι' ὕστερα τὰ δυὸ ἥρωϊκὰ Ἑλληνόπουλα ἀγκαλιάζονται καὶ κλαῖνε ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.

Ἡ Ζολάν, ὡχρὴ ἀπὸ τὴ συγ

κίνησι, δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της. Ὁ Μπαγιόκο κυττάζει ὑποπτα τὸ λύκο κι' ὁ Μπουτάτα ποὺ ἔχει χρυσή καρδιά, ἀρχίζει κι' αὐτὸς νὰ κλαίῃ.

— Μὰ σὲ καλὸ μου λέει σὲ μιὰ στιγμή, ποιὸς μοῦ ἔρριξε χῶματα στὰ μάτια;

— Ἀφέντη, ρωτᾷ με περιέργεια ὁ Μπαγιόκο τὸν Σάντρο, αὐτὸ τὸ θεριὸ τί εἶναι;

— Εἶναι ἀδελφός μου, τοῦ ἀποκρίνεται γελῶντας ὁ Σάντρο.

Ὁ Μπουτάτα σταματᾷ τὰ κλάματα καὶ ἀρχίζει τὰ γέλια.

— Πετᾷς κάτι κοτσάνες ἀφέντη Τέτοιε, λέει στὸ Σάντρο, ποὺ δὲν σὲ φτάνει κανεὶς. Οὔτε κι' ὁ Μπαγιόκο ὁ ἀρχιψευταρᾶς δὲν λέει τέτοια ψέματα.

— Εἶναι ἡμερος, τοῦ ἀπαντᾷ γελῶντας ὁ Σάντρο. Ξέρω καὶ τοῦ μιλῶ με τὴ γλῶσσά του. Κι' ὅταν θέλω νὰ διανύσω μεγάλες ἀποστάσεις καβαλλᾷω στὴ ράχι του καί...

— Ὡχ, φτάνουν οἱ κοτσάνες ἀφέντη Τέτοιε, τοῦ λέει ὁ Μπουτάτα.

Ὁ Σάντρο σκύβει στὸ αὐτὸ τοῦ Κίμο καὶ κάτι τοῦ ψιθυρίζει καὶ ὁ τετραπέρατος λύκος μπαίνει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Μπουτάτα. Ὁ ἀράπης κάθεται στὴ ράχι του καὶ ὁ λύκος ἀρχίζει νὰ τρέχῃ.

— Μπα σὲ καλὸ σου, σατανά!, φωνάζει ὁ Μπουτάτα. Σταμάτα γιατί θὰ τραβήξω τὴν κουμπούρα!

Ὁ λύκος κάνει μιὰ βόλτα

καὶ τὸν φέρνει πάλι στοὺς φίλους του. Ὁ Μπουτάτα βιάζεται νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ λύκο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι γελοῦν.

— Θὰ σᾶς πάω στὴν καλύβα μου, λέει τότε ὁ Σάντρο. Θὰ μείνουμε ὅλοι μαζί. Ἔχω καὶ ἐγὼ τρεῖς φίλους ποὺ βρίσκονταί πίσω ἀπὸ ἐκείνους τοὺς θάμνους. Ἡ μιὰ εἶναι κοπέλλα, κόρη μαχαραγιᾶ.

Μπαίνει τότε μπροστὰ τοὺς καὶ πίσω τοὺς ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι. Σὲ λίγο φθάνουν κοντὰ στὸ θάμνο ὅπου κιμοῦνται οἱ σύντροφοι τοῦ Σάντρο, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα ξυπνοῦν.

Βλέποντας νὰ πλησιάζουν τόσοι ἄνθρωποι μαζί με τὸ Σάντρο, τοὺς κυττάζουν με περιέργεια. Μὲ περισσότερη ὁμῶς περιέργεια τοὺς κυττάζει ὁ Τίπο - Τίπο. Ἔχει τὴν ἐντύπωσι πὼς κάπου τοὺς ἔχει δὴ ὅλους αὐτοὺς.

Καὶ τὰ παιδιὰ ὁμῶς τὸν ἀναγνωρίζουν.

— Αὐτὸς ὁ τριπίθαμος δὲν εἶναι ὁ φοβητσιάρης ποὺ βρήκαμε στὴν Ἀφρική; λέει ὁ χαζοΜπουτάτα.

Ὅταν ἀκούει αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Τίπο - Τίπο, σηκώνεται πάνω καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἐνῶ ὁ Ταμπὸρ ἐξηγεῖ στὸ Σάντρο τὴν ἱστορία τῆς γνωριμίας τοὺς με τὸν Τίπο - Τίπο.

Ἡ Ζολὰν καὶ ἡ Λεϊλὰ κυττάζονται μιὰ μιὰ στιγμή συγκινημένες κι' ὕστερα ἀγκαλιάζονται σὰν δυὸ καλὲς φίλες.

— Πῶ, πῶ, πόσοι γίναμε, λέει ὁ Μπουτάτα.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν Βάβα, τὸν ρωτάει:

— Ξέρεις πῶς με λένε ἐμένα;

— Σπασιμένα; ἀπαντάει ὁ κουφὸς χοντροκέφαλος Ἰνδός.

— Μπὰ σὲ καλὸ σας, λέει ὁ Μπουτάτα. δὲν τοῦ ξεβουλώνετε τ' αὐτιά αὐτουνού τοῦ κεφάλαι; Πῶ, πῶ, κεφαλιές ποὺ θὰ δίνη ἄμωσ. Μιὰ καὶ κάτω!

ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΓΡΑΜΜΑ

ΕΧΟΥΝ περάσει δυὸ μέρες καὶ οἱ ὀχτὼ φίλοι, ποὺ μένουν ὅλοι στὴν καλύβα τοῦ Σάντρο, γνωρίζονται πιὸ καλὰ μεταξύ τους. Ὁ Ταιμπόρ ἀρχίζει νὰ μαθαίνει ἑλληνικὰ τὸν Σάντρο, ἡ Ζολάν ἔχει πιάσει στενὲς φιλίες μετὰ τὴ Λεϊλά, ὁ Μπαγιόκο ἀνεβοκατεβαίνει στὰ δέντρα μετὰ τὸ Βάβα καὶ ὁ Μπουτάτα μαθαίνει ...σκοποβολὴ τὸν Τίπο - Τίπο. Σκοπεύουν ἓνα χοντρὸ κορμὸ δέντρου ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ρίχνουν στὸ γάμο τοῦ καραγκιόζη. Οἱ σφαῖρες τοῦ Μπουτάτα ταξιδεύουν πρὸς τὸν οὐρανὸ ἐνῶ τοῦ Τίπο-Τίπο πέφτουν ἓνα μέτρο ἐμπρὸς στὰ πόδια του.

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς εἶναι ὅλοι μαζί κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο ἐνὸς δέντρου, ἡ Ζολάν πετάγεται ἐπάνω ξαφνιασμένη.

— Τὶ συμβαίνει; τὴ ρωτάει τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ Τίπο-Τίπο κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ.

— Ταιμπόρ, λέει ἡ ξανθειὰ κοπέλλα, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ

πῶς στὴν καμπίνα τοῦ πειρατικοῦ πλοίου ποὺ με εἶχαν κλείσει, μπήκε ἡ πειρατίνα καὶ κάτι διάβαζε σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς πειρατὲς της. Ἐκεῖνος πήρε τὸ χαρτί, τὸ ξαναδιάβασε καὶ τὸ ἄφησε πάνω σ' ἓνα τραπέζι. Ὅταν βγῆκε ἔξω, ἀπὸ περιέργεια τὸ πήρα γιὰ νὰ δῶ τὶ ἔγραφε. Τὰ γράμματά του ἄμωσ ἦταν κινέζικα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ διαβάσω. Ἐκείνη τὴ στιγμή μπήκες ἐσὺ καὶ με ἐλευθέρωσες.

— Λοιπὸν; ρωτάει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Τὸ γράμμα ἐκεῖνο, τὸ ἔχω ἐπάνω μου, Ταιμπόρ. Καὶ ἀπ' ὅτι καταλαβαίνω θὰ γράφῃ σοβαρὰ πράγματα.

— Ναί, ἀλλὰ οὔτε τώρα μπορούμε νὰ τὸ διαβάσουμε, τῆς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Κανεὶς μας δὲν ξέρει κινέζικα.

— Ξέρω ἐγώ!, πετάγεται ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Σάντρο. Ὁ δάσκαλός μου, ὁ Καζίμ, μ' ἔχει μάθει πολλές κινέζικες λέξεις. Δώσε μου τὸ γράμμα, Ζολάν.

Ἡ ξανθειὰ κοπέλλα τοῦ τὸ δίνει καὶ ὁ Σάντρο ἀρχίζει νὰ διαβάζῃ δυνατὰ:

«Τισὰ—Λι, λέει τὸ γράμμα, ὅταν θὰ γυρίσης ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ νὰ ἀγκυροβολήσῃς σ' ἓνα ἔρημο μέρος τοῦ γαλλοῦ καὶ νὰ ἔρθῃς στὴν Ἀλμόρα. Σὲ περιμένω ἓνα βράδυ στὸ «σπίτι τοῦ μυστηρίου». Θὰ σοῦ παραδώσω τὸ διαμάντι. Χτύπησε τὴν πόρτα συνθηματικὰ ἑπτὰ φορές κι' ὅταν σοῦ ἀνοίξῃ κάποιος,

«βγάλε μια τρίχα από τα μαλλιά σου για να σε αναγνωρίσει και να σε οδηγήσει κοντά μου».

— Πολύ περίεργα πράγματα λέει αυτό το γράμμα, κάνει ο Ταμπόρ.

Το πρόσωπο όμως του Σάντρο δείχνει πώς γι' αυτόν, αυτά τα πράγματα δεν είναι καθόλου περίεργα.

— 'Αδελφέ μου, Ταμπόρ, του λέει, το διαμάντι για το οποίο μιλάει το γράμμα, είναι ένα υπέροχο διαμάντι που στόλιζε το κεφάλι ενός παλιού αυτοκράτορα. Ύστερα στόλιζε το κεφάλι ενός αγάλματος του Βούδδα, ώσπου μια μέρα το διαμάντι χάθηκε και κανείς πια δεν έμαθε πού βρίσκεται.

— Και πού ξέρεις πώς το γράμμα μιλάει γι' αυτό το χαμένο διαμάντι; τον ρωτάει ο Ταμπόρ.

Κινέζος σταματάει να τρέχει και πέφτει.

— Γιατί την ημέρα που χάθηκε έκανε την εμφάνισή του στο ναό του Βούδδα ένας Κινέζος. 'Αφού λοιπόν το γράμμα το γράφει Κινέζος και απευθύνεται στην αρχιπειρατίνα Τσά—Λί, θα πη πώς γι' αυτό το διαμάντι πρόκειται.

— Σάντρο, μιλάει τώρα η Λεϊλά, πρέπει να μην αφήσουμε να φύγει το διαμάντι από την πατρίδα μας.

— 'Εννοια σου και δεν θα φύγει, της αποκρίνεται ο Ταμπόρ, γιατί η πειρατίνα Τσά—Λί, κάηκε μαζί με το καράβι της στον ωκεανό.

Και της διηγείται πώς έβαλε φωτιά στο πειρατικό.

— Πρέπει όμως να το πάρουμε από τα χέρια των Κινέζων, λέει ο Σάντρο. Το διαμάντι είναι ιερό και πρέπει να στολίσει ξανά το κεφάλι του Βούδδα.

'Ακολουθεί μια λιγόπεπτη σιωπή κι' ύστερα ο Ταμπόρ παίρνει το λόγο:

— Θα μεταμφιέσω τη Ζολάν σε πειρατίνα Τσά—Λί, λέει. 'Ο Κινέζος που έγραψε το γράμμα δεν θα ξέρη ότι η πειρατίνα είναι νεκρή. Θα μπη έτσι στο «σπίτι του μυστηρίου» και θα πάρη το διαμάντι που θα της δώση ο Κινέζος. Πρέπει όμως να μάθουμε ποιο είναι το σπίτι του μυστηρίου. 'Επίσης πρέπει να μάθης τη Ζολάν μερικές κινεζικές λέξεις.

— Καί τα δύο θα γίνουν, λέει ο Σάντρο. Το «σπίτι του μυστηρίου» θα μάς το δείξη ο μεγάλος μου δάσκαλος, ο

φακίρης Καζίμ. "Ως τὸ βράδυ πού θὰ φτάσουμε στὴν Ἀλμόρα θά'χω μάθει ἀρκετὲς κι νέζικες λέξεις στὴ Ζολάν γιὰ νὰ μπορέση νὰ συνεννοηθῇ. Τώρα, μεταμφίεσέ την ἐσύ σὲ Κινέζα, μὲ τὶς μπογιές πού θὰ σοῦ φέρω.

Πραγματικά, σὲ λίγο ἡ Ζολάν μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν ἀρχιπειρατίνα.

— Μπα σὲ καλὸ σου, πῶς κιτρίνισες ἔτσι; τὴ ρωτᾷ ὁ Μπουτάτα.

— Καὶ τώρα δρόμο γιὰ τὴν Ἀλμόρα!, λέει ὁ Σάντρο.

— Πῶ, πῶ, τί ἔχει νὰ γίνη στὴν Ἀλμόρα!, φωνάζει μὲ ἐνθουσιασμό ὁ Τίπο - Τίπο καὶ χοροπηδάει. Θὰ ταράξω στὸ ξύλο τὸν Ντούγκλας.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Ντούγκλας; ρωτᾷ ὁ Μπουτάτα τὸν Βάβα. Τὸν ξέρεις ἐσύ;

— Κρασί; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κουφὸς Βάβα.

Πληρώνει ὁμως τὴν κουφάμαρα του μὲ μιὰ σβουριχτὴ καιρπαζιά τοῦ ἀοράτη πού κολλάει στὴ χοντρή του κεφάλια σὰ νστρεῖδι!

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΕΙΝΑΙ νύχτα. Μόλις ἔχει σταματήσει μιὰ δυνατὴ βροχὴ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλμόρα εἶναι κλεισμένοι στὰ σπίτια τους. Μερικὲς σκιὲς πλησιάζουν σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπίτι. Εἶναι τὸ «σπίτι τοῦ μυστηρίου» πού τὸ ἔδειξε στὰ παιδιὰ ὁ φακίρης Καζίμ. Οἱ

Ὁ Σάντρο σκαρφαλώνει πάνω σ' ἓνα δέντρο.

κάτοικοι τῆς Ἀλμόρα τὸ ὀνομάζουν ἔτσι γιὰτὶ λένε πῶς μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχουν φαντάσματα... Οἱ σκιὲς δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας.

— Ζολάν, ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ταιμπάρ στὴν ξανθειὰ κοπέλλα πού εἶναι ντυμένη Κινέζα, μὴ χάσης τὸ θάρρος σου καθόλου. Ἐμεῖς θὰ εἴμαστε κρυμμένοι ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ ἐπεμβοῦμε ἂν χρειαστῇ. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ φωνάξης. Ἄν περάσῃ μιὰ ὥρα καὶ δὲν βγῇς, θὰ σπάσουμε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ θὰ μποῦμε μέσα. Μὴν ξεχνᾷς τὸ σύνθημα: ἑπτὰ σιγανοὶ χτύποι στὴν πόρτα κι' ὅταν σοῦ ἀνοίξῃ κάποιος νὰ τραβήξῃ μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά σου. Πήγαινε καὶ ὁ Θεὸς μαζί σου.

Ἡ κοπέλλα προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα μὲ καρδιὰ πού χτυπάει γοργὰ ἀπὸ τὴ συγ-

κίνησι καὶ ἀγωνία καὶ οἱ ἄλλοι παίρνουν θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ Σιάντρο σκαρφαλώνει πάνω σ' ἓνα δέντρο. Ὁ Ταιμπάρ πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο. Μπαγιόκο βρίσκεται μαζί με τὸ Βάβα στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὁ Μπουτάτα μαζί με τὴ Λεϊλά κάνουν βόλτες μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι ὥστε νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς φίλους τους μόλις δοῦν καιμιὰ ὑποπτη κίνησι. Ὅσο γιὰ τὸν Τίπο - Τίπο, ξαπλώνει μαζί με τὸν λύκο στὴν ψηλὴ χλόη τοῦ κήπου τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Ζολάν φθάνει στὴν πόρτα καὶ χτυπάει ἑπτὰ φορές σιγανά. Καιμιὰ ἀπολύτως κίνησι δὲν ἀκούγεται ἀπὸ μέσα, λὲς καὶ τὸ σπίτι εἶναι ἀκατοίκοιτο. Ἐνα ρίγος διαπερνάει τὸ κορμὶ τῆς κοπέλλας, σὰν κακὸ προαίσθημα πὼς κάτι θὰ τῆς συμβῇ.

Ξαφνικά, τινάζεται ἀπὸ τὴ θέσι της, καθὼς βλέπει τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ ἀθόρυβα. Λὲς καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὰ μέσα ἓνα ἀόρατο χέρι. Γιὰ μιὰ στιγμή δὲν φαίνεται τίποτε στὸ ἀνοιγμά της. Περνάει ἓνα λεπτὸ ὥσπου νὰ φανῇ τὸ κεφάλι ἑνὸς Κινέζου.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι βγάζει μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ τὴν πετάει κάτω. Ὁ Κινέζος χάνεται ξαφνικὰ σὰ νὰ τὸν κατάπιε ἡ γῆ καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὕστερα ἀπὸ τρία λεπτά.

— Πέρασε μέσα Τσά—Λί, τῆς λέει.

Ἡ Ζολάν κάνει νοερὰ τὸ σταυρὸ της καὶ προχωρεῖ μέ

σα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ διάδρομος εἶναι σκοτεινὸς καὶ χρειάζεται νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ χέρι ὁ Κινέζος. Κατεβαίνουν μερικὰ σκαλιὰ καὶ μπαίνουν τώρα σὲ μιὰ ἄπλετο φωτισμένη σάλα.

Μέ τὸ πού μπαίνει στὴν πόρτα ἡ ξανθεὶὰ κοπέλλα, ἀντικρύζει μιὰ σκηνὴ πού κάνει τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ της νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴ φρίκη. Βλέπει ἓνα Κινέζο νὰ προσπαθῇ νὰ πνίξῃ ἓναν Ἰνδὸ μ' ἓνα μικρὸ κομμάτι σκοινί! Θέλει νὰ ξεφωνίσῃ γι' αὐτὸ πού βλέπει μὰ συγκρατιέται γιατί θυμᾶται πὼς ἐδῶ πού μπήκε δὲν εἶναι ἡ Ζολάν, ἀλλὰ ἡ πειρατίνα Τσά—Λί. Πρέπει, λοιπόν, νὰ σφίξῃ τὴν καρδιά της νὰ ζητήσῃ τὸ διαμάντι καὶ νὰ βγῇ γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ν' ἀνταμώσῃ τοὺς φίλους της.

Ὁ Κινέζος πού ἦταν ἑτοιμος νὰ πνίξῃ τὸν Ἰνδὸ μετανοῶνει. Τὸν ἀφίνει μὲ ἓνα χτύπημα ἀναίσθητο καὶ πλησιάζει χαμογελαστὸς τὴ Ζολάν.

— Καλησπέρα, Τσά—Λί, τῆς λέει.

— Καλησπέρα, τοῦ ἀπαντᾷ ὅσο πιὸ ἀγέρωχα μπορεῖ ἡ Ζολάν, προσπαθώντας μὲ πολὺ κόπο νὰ πνίξῃ τὴν ταραχὴ της. Γιατὶ θέλεις νὰ σκοτώσῃς τὸν Ἰνδὸ;

— Γιατὶ ἀντακατέυτηκε στὴν ὑπόθεσι τοῦ διαμαντιοῦ τῆς λέει. Μπήκε ἐδῶ μέσα νὰ μᾶς τὸ κλέψῃ. Τώρα τὸν περιμένει ὁ θάνατος.

— Πού εἶναι τὸ διαμάντι;

ρωτάει ἡ Ζολάν.

Ὁ Κινέζος γαλάει αἰνιγματικὰ τώρα.

— Θὰ σοῦ δώσω, Τσά—
Λί, τὸ διαμάντι, τῆς λέει, ἂν
μοῦ πῆς ποῦ ἀγκυροβόλησες
τὸ πλοῖο σου.

Ἡ Ζολάν νοιώθει μιὰ πα
ράξενη ἀνατριχίλα στὴ ραχο
κοκκίαλιά της.

— Σ' ἔνα ἔρημο μέρος τῆς
ἀκτῆς, τοῦ ἀπαντάει.

Ὁ Κινέζος κουνάει αἰνι
γματικὰ τὸ κεφάλι του.

— Τσά—Λί, τῆς λέει, ἦρ
θες ἀργὰ γιὰ τὸ διαμάντι.

— Γιατί; ρωτάει μὲ περιέρ
γεια ἡ μεταμφιεσμένη σὲ Κι
νέζα, Ζολάν.

— Γιατί πρόλαβε καὶ τὸ
πῆρε ἄλλος.

— Ποιὸς;

— Ἡ ἀρχιπειρατίνα Τσά
—Λί!

ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Η ΖΟΛΑΝ τινάζεται χω
ρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀπὸ τὴν
ἐκπληξι. Μήπως δὲν ἄ
κουσε καλά;

— Ἡ Τσά—Λί; ρωτάει.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ Τσά—Λί;

— Ἡ πραγματικὴ Τσά—
Λί, εἶναι κρυμμένη πίσω ἀπὸ
ἐκεῖνο τὸ παραβάν. λέει ὁ
Κινέζος.

Ἡ Ζολάν στρέφει πρὸς τὸ
μέρος ποῦ τῆς δείχνει τὸ
βλέμμα της καὶ τώρα παγώ
νει ὁλόκληρη ἀπὸ τὸν τρόμο.
Τὸ παραβάν σηκώνεται καὶ
βλέπει πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὴν ἀρ
χιπειρατίνα, τὴν Τσά—Λί!
Τὰ μάτια της πετοῦν φλόγες

μίσους καθὼς κυττάζουν τὸ
μεταμφιεσμένο κορίτσι.

— Φού - Τσὶν, διατάζει ἐ
νῶ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος
της, πλύνετε τὸ πρόσωπό της
γιὰ νὰ δοῦμε τὰ ἀληθινὰ χα
ρακτηριστικά της.

Ὁ Κινέζος κάνει νόημα σὲ
ἄλλους δύο καὶ πρὶν ἡ Ζολάν
προλάβῃ νὰ ἀντισταθῇ, ρί
χνουν νερὸ στὸ πρόσωπό της
καὶ τῆς σβήνουν τὰ κινέζικα
χαρακτηριστικά!

— ὦ, λέει ἡ Τσά—Λί καὶ
γελάει σατανικά, εἶναι ἡ αἰ
χιμάλωτή μου! Μὲ γνωρίζεις
ἐμένα, λευκὲ σατανά;

Ἡ Ζολάν δὲν μπορεῖ νὰ πι
στέψῃ πὼς ἡ γυναῖκα αὐτῇ εἴ
ναι ἡ ἀληθινὴ Τσά—Λί. Ἐ
χει τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι τὸ
φάντασμά της, πὼς ὅλα αὐ
τὰ ποῦ βλέπει καὶ ἀκούει τὰ
βλέπει στὸ ὄνειρό της. Γιὰ νὰ
πιστέψῃ πὼς δὲν ὀνειρεύεται
ὁρμάει ἐναντίον τῆς πειρατί
νας. Ἐκείνη, χωρὶς νὰ χάσῃ
τὸ θάρρος της δίνει ἓνα τρομε
ρὸ χτύπημα στὴ Ζολάν. Ἡ
ξανθεῖα κοπέλλα τῆς τὸ ἀν
ταποδίδει γρήγορα καὶ μιὰ ἄ
γρια πάλῃ ἀρχίζει ἀνάμεσα
τους.

— Πιάστε τὴν!, φωνάζει
τρομοκρατημένη ἡ Τσά—Λί.

Ἡ Ζολάν ποῦ ἔχει βρῇ τὴν
ψυχραιμία της διακρίνει μιὰ
ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ τρέχει,
περνώντας σὲ ἓνα ἄλλο δωμά
τιο. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι
περίεργο. Εἶναι γεμᾶτο φυτὰ
καὶ σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωσι
πὼς βρίσκεσαι στὸ ὕπαιθρο.
Καθὼς κυττάζει γιὰ μιὰ στι
γμὴ ὁλόγυρά της, τὴν προλα-

βαίνει ή Τσά—Λί καί τής επιτίθεται. Ή Ζολάν αντιδρά αλλά καταφθάνουν οί Κινέζοι, τήν αρπάζουν καί τήν φέρνουν πάλι στο πρότο δωμάτιο.

Ή Τσά—Λί γελάει σατανικά μπροστά στο πρόσωπο τής Ζολάν.

— Ποιός σ' έστειλε έδω; τής λέει. Ποιός σου έμαθε τό σύνθημα;

Ή Ζολάν, με τίς λέξεις που τής έμαθε ό Σάντρο, καταλαβαίνει τά λόγια τής πειρατίνας αλλά δέν θέλει νά άπαντήση. Κυττάζει επίμονα τήν Κινέζα καί διαπιστώνει ό τι πρόκειται πραγματικά για τήν Τσά—Λί. Πώς όμως κατώρθωσε νά γλυτώση από τό φλεγόμενο πειρατικό καράβι της; Ή μήπως καί είναι κάποια δίδυμη αδελφή της;

Ή πειρατίνα άγριεύει καί

Προσπαθεί νά πνίξη έναν Ίνδό...

Ή Τίπο - Τίπο πέφτει στο λάκκο με τά νερά!

διατάζει τούς Κινέζους νά δέσουν τό ξανθό κορίτσι. Ή Ζολάν, πριν προλάβη ν' άντισταθή, νοιώθει ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι της καί ό κόσμος χάνεται από τά μάτια της. Οί Κινέζοι τήν δένουν τότε χειροπόδαρα καί τήν φιμώνουν.

— Πρέπει νά στείλουμε κάποιον έξω, λέει τότε ή σατανική γυναίκα, για νά δή μήπως κατασκοπεύει κανείς τό σπίτι. Φοβάμαι πως ή κοπέλλα δέν ήρθε μόνη της ως έδω. Ίσως έξω φυλάη ό λευκός σύντροφός της που είναι ένα καταπληκτικό ισέ δύναμι καί έξυπνάδα παιδί. Σκεφθήτε πως τά έβαλε με όλόκληρο πειρατικό καράβι, έλευθερώθηκε μόνος του, έλευθέρωσε τούς φίλους του καί κατώρθω

σε νὰ γλυτώσῃ, μπαίνοντας σιγουρά σὲ μιὰ βάρκα, ἀφοῦ ἔβαλε φωτιά στὸ καιράβι. Εὐτυχῶς ποὺ πήρα εἶδησι γρήγορα τὴ φωτιά, πρὶν φθάσῃ στὴν ἀποθήκη τῆς μπαρούτης καὶ πρόλαβα νὰ μπῶ μὲ λίγους πιστούς μου πειρατὲς σὲ μιὰ βάρκα καὶ νὰ γλυτώσω.

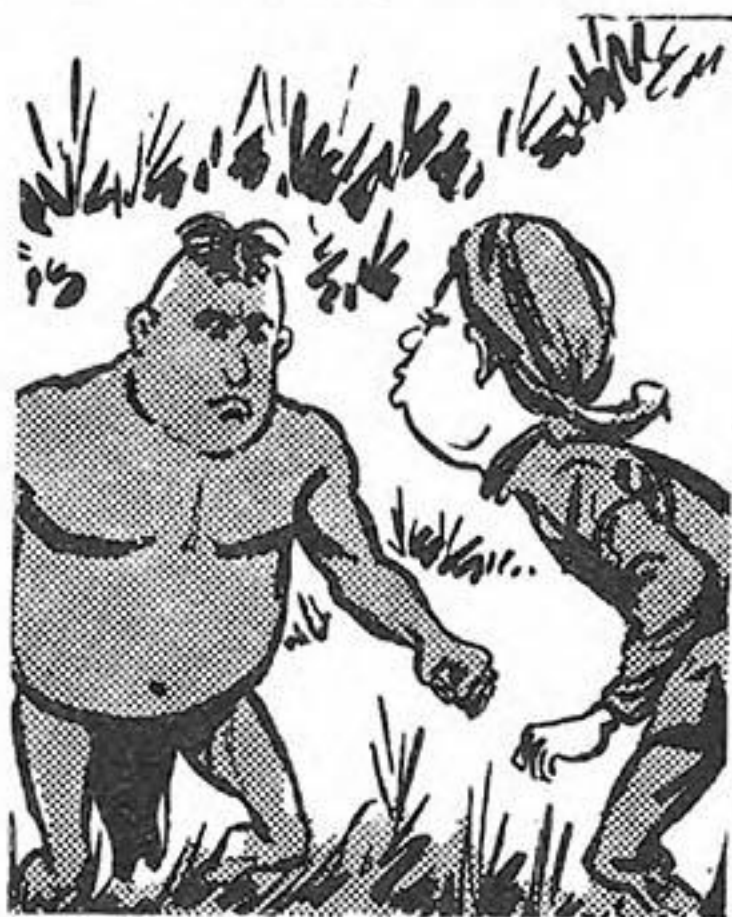
— Πῶς ἴμως ἔμαθε πῶς ἐμεῖς ἔχουμε τὸ μεγάλο διαμάντι τοῦ Βούδδα; ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς Κινέζους.

— Ἴσως γιὰτὶ διάβασα τὸ γράμμα ποὺ μοῦ στείλατε, μπροστά της, ἀπαντᾷ ἡ πειρατίνα. Φαίνεται πῶς ἤξερε κινέζικα. Ἐννοια σου. ὅμως, θὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ τόλμημά της νὰ φθάσῃ ὡς ἐδῶ. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἦρθε πρὶν ἀπὸ μένα, διαφορετικὰ τὸ διαμάντι θὰ εἶχε κάνει φτερά. Ἀλήθεια, δὲν σοῦς ρώτησα ποὺ τὸ ἔχετε;

Ὁ Κινέζος σκύβει καὶ κά-

Ὁ λύκος παίρνει τὸ κατόπιν τὸν Κινέζο.

Οἱ δυὸ χαζοὶ ἐτοιμάζονται ν' ἀρπαχτοῦν.

τι τῆς ψιθυρίζει στὸ αὐτί. Ἡ Τσά—Λὶ κουνάει τὸ κεφάλι της κι' ὕστερα τοῦ λέει:

— Πήγαινε νὰ ρίξης μιὰ ματιά ἔξω κι' ἂν δῆς τίποτε τὸ ὑποπτο εἰδοποίησέ μας γιὰ νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας

Ὁ Κινέζος ὑποκλίνεται μπροστά της καὶ ἀνεβαίνει τὶς σκάλες...

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΑΠΟΡΕΙ

Σ ΤΙΓΜΕΣ ἀγωνίας περνοῦν τὰ δυὸ ἥρωϊκὰ Ἑλληνόπουλα, ὁ Ταμπὸρ καὶ ὁ Σάντρο, κρυμμένα ἔξω ἀπὸ τὸ «σπίτι τοῦ μυστηρίου» Ὁ Σάντρο εἶναι ἀνεβασμένος στὸ δέντρο καὶ κυττάζει πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ὁ Ταμπὸρ, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο δὲν ἀφήνει οὔτε στιγμὴ τὸ μάτι του ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπι-

τιού και περιμένει από λεπτό σε λεπτό να εμφανιστή ή άγαπημένη του Ζολάν που μεταμφιεσμένη σε πειρατίνα Τσά—Λί, μπήκε για να πάρη το χαμένο διαμάντι του Βούδδα από τους Κινέζους.

Τα λεπτά όμως περνούν και ή Ζολάν δεν φαίνεται. Η άγωνία βασανίζει τον Ταιμπόρ και κάνει χίλιες δυο κακές σκέψεις. Μήπως τάχα της συνέβει τίποτε; Μήπως την ανακάλυψαν και τώρα τη βασανίζουν, ή την έχουν κιόλας σκοτώσει;

Ξαφνικά, ή πόρτα ανοίγει μὰ από το έσωτερικού του σκοτεινού σπιτιού δεν εμφανίζεται ή Ζολάν αλλά ένας Κινέζος! Είναι ντυμένος με κόκκινα ρούχα και κυττάζει δεξιά και αριστερά με προσοχή.

«Κάτι άσχημο συμβαίνει στη Ζολάν, βγάζει το συμπέρασμα ό Ταιμπόρ. Φαίνεται πως πήραν είδησι τη μεταμφίεσί της και τώρα έστειλαν τον Κινέζο αυτόν για να δη μήπως υπάρχει κανείς σύντροφός της έξω. Άν μπή πάλι στο σπίτι, πρέπει να μπού με μέσα για να έλευθερώσουμε τη Ζολάν».

Ό Σάντρο βλέπει κι' αυτός τον Κινέζο μὰ δεν κινείται από την κορυφή του δέντρου που είναι κρυμμένος. Περιμένει κι' αυτός να δη τι θα συμβή. Ό Τίπο - Τίπο, ό φοβητσιάρης και κωμικός Ίνδος που είναι κρυμμένος ανάμεσα στη χλόη του κήπου μαζί με το λύκο, όνειρεύεται μάχες και θριάμβους.

«Άν παρουσιαστή κανένας, μουρμουρίζει, θα τον αρπάξω από τα πόδια και από το κεφάλι, θα τον κάνω κουλούρα και θα τον φέρνω γύρω - γύρω, ώσπου να ζαλιστή και να παραδοθή. Αυτό το κόλπο είναι δική μου έφεύρεσι. Θα μάθω και στον άραπη που μ' έμαθε να σκοπεύω με την κουμπούρα...

Σε μιὰ στιγμή, καθώς σηκώνει το κεφάλι του, αντικρύζει τον Κινέζο που έχει κατεβή στον κήπο και τον κυριεύει τσανικός!

— Αιώνία μου ή μνήμη!, φωνάζει δυνατά από τον τρόπο του ξεχνώντας πως πριν από ένα λεπτό έλεγε πως θα έδενε κουλούρα όποιον αντίπαλό του έβρισκε μπροστά. Τίπο - Τίπο, σε φάγανε μπαμπέσικα και ύπουλα!

Σπκώνεται επάνω άμέσως και το βάζει στα πόδια. Δεν βλέπει όμως μπροστά του από τον πανικό και πέφτει μέσα σε μιὰ λίμνη γεμάτη νερό!

Ό Κινέζος στο μεταξύ, ακούγοντας τις φωνές του φοβητσιάρη Ίνδου, ξαφνιάζεται κι' ετοιμάζεται να το βάλη στα πόδια. Δεν προλαβαίνει όμως γιατί, ανάμεσα από τα χορτάρια τινάζεται ό λύκος και πέφτει επάνω του!

Ό Κινέζος αφήνει να του ξεφύγη μιὰ φωνή τρόμου και άπογνώσεως, παίρνει δυο τουμπες και αντί να μπή στο σπίτι, βγαίνει έξω και ξεχύνεται άκράτητος προς τα χωράφια.

Ό Ταιμπόρ, που βρίσκεται λίγο μακριά από τη σκηνή

αυτή, πετάγεται από το θάμνο και τρέχει ξοπίσω του, φωνάζοντας ταυτόχρονα στον Σάντρο να μην αφήση καθόλου το σπίτι.

Εκτός από τον Ταμπόρ κυνηγάει τον Κινέζο ο λύκος και ο Μπουτάτα.

— Έ, κάνει καθώς ήταν κρυμμένος μαζί με τη Λεϊλά τγίσω από τον κορμό ενός δέντρου, μπά σε καλό σας, τι πάθατε και τρέχετε έτσι;

Αρχίζει κι αυτός το τρέξιμο, σηκώνει τη θρυλική κουμπούρα του και πυροβολεί.

— Πίσω και σάς έφαγα!, ουρλιάζει. Δεν θα γλυτώση κανένας απόψε!

Ξαφνικά, ο Κινέζος που τρέχει μπροστά, σηκώνει τα χέρια του ψηλά, αφήνει μια διαπεραστική κραυγή και πέφτει ενώ πάνω του όρμάει ο λύκος και τον δαγκώνει στο λαιμό.

— Τον σκότωσα!, φωνάζει ο Μπουτάτα. Πετάει ή πιστόλα μου κάτι σφαίρες τώρα τελευταία που βρίσκουν με την πρώτη το στόχο τους.

Φθάνοντας κοντά στον πεσμένο Κινέζο που πάνω του έχει σκύψει ο Ταμπόρ, σκύβει κι αυτός και ...αφήνει να του ξεφύγη ένα επιφώνημα έκπληξης. Ο Ίνδος είναι νεκρός και στο στήθος του είναι κραφωμένο ένα βέλος.

— Μπά... μπά σε καλό της, τι έπαθε ή πιστόλα μου; λέει κατάπληκτος. Εγώ τις βιάζω σφαίρες κι αυτή βγάζει βέλη; Πώς χώρεσε ένα τόσο βέλος μέσα στη πιστόλα μου και στη σφαίρα;

Πώ, πώ, μυστήριο πράγμα!

Το άπλοϊκό και χαζό μυαλό του Μπουτάτα δεν σκέπτεται πώς μπορεί το βέλος να το έρριξε κάποιος άλλος έναντίον του Κινέζου. Ο Ταμπόρ που το καταλαβαίνει γυρίζει το κεφάλι του ανήσυχα δεξιά κι αριστερά μήπως διακρίνει καιμια ύποπτη κίνησι. Δεν βλέπει όμως τίποτε και κάνει νόημα στον άράπη να τον ακολουθήση.

— Πώ, πώ!, εξακολουθεί να λη ο Μπουτάτα. Θα του το πω του Μπαγιόκο πώς από τη σφαίρα μου βγήκε βέλος και αν δεν με πιστεύη, θα τον σπάσω στο ξύλο το βλιάκα! Έχω μάρτυρα και σε να, αφέντη παιδί!

Ο Ταμπόρ δεν τον ακούει. Έχει στη σκέψη του τη Ζολάν... Μαντεύει πώς οι έχθροι που έχουν ν' αντιμετωπίσουν είναι δυνατοί και σατανικοί και φοβάται για τη ζωή της αγαπημένης του...

ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΣΠΙΤΙ

Ο ΤΑΝ ΦΘΑΝΗ κοντά στο σπίτι, κάνει νόημα στον Σάντρο και τη Λεϊλά να τον ακολουθήσουν, μαζί με το Μπουτάτα στο έσωτερικό του σπιτιού. Ο Τίπο-Τίπο έχει γίνει άφαντος κι όσο για τον Μπαγιόκο και τον Βάβα, φυλάνε από το πίσω μέρος του σπιτιού.

Μπαίνουν με προφυλάξεις στην πόρτα και η Λεϊλά ανάβει ένα φακό που έχει πάρει μαζί της. Ο διάδρομος είναι άδειος. Ανοίγουν δεξιά κι α

ριστερά τις πόρτες 'μὰ δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως κανεὶς ἐκεῖ μέσα.

Καθὼς στέκονται στὴ μέση τοῦ διαδρόμου ἀναποφάσιστοι, ὁ Σάντρο διακρίνει τὰ σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦν στὸ ὑπόγειο.

— 'Εκεῖ!, λέει ψιθυριστά. Φαίνεται πὼς τὸ σπῖτι ἔχει ὑπόγειο.

Ὁ Ταιμπὸρ προχωρεῖ πρῶτος, κατεβαίνοντας τὰ σκαλοπάτια, ἐνῶ τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Μπουτάτα μὲ τὴν ἀχώριστη μπιστόλα του στὸ χέρι. Πιο πίσω ἀκολουθεῖ ἡ Λεϊλά καὶ τελευταῖος ὁ Σάντρο.

Τὸ ὑπόγειο ποὺ σὲ λίγο μπαίνουν, εἶναι ἐντελῶς ἔρημο ἀπὸ ἀνθρώπους. Βλέπουν μόνο ἓνα κρεβάτι, λίγες καρέκλες κι' ἓνα παραβάν.

Ὁ Ταιμπὸρ τραβάει τὸ παραβάν καί, ἐξυπνος καὶ πονηρὸς καθὼς εἶναι, παραιμερίζει

Ὁ Ταιμπὸρ κρατάει στὸ χέρι του τὸ διαμάντι.

ἀπόταμα. Ἡ κίνησι αὐτὴ τὸν σῶζει. Πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν καιροφυλακτοῦσε μιὰ κόμπρα. Τινάζεται ἀμέσως μπροστά, περνάει δίπλα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ταιμπὸρ ποὺ κρατάει τὸ παραβάν καὶ πέφτει μπροστά στὰ πόδια τοῦ Σάντρο. Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων τραβάει ἀμέσως τὸ μαχαίρι του καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἀποκεφαλίζει τὸ ἐπικίνδυνο φίδι.

— Μπα σὲ καλὸ μας, τί πράγματα εἶναι αὐτὰ ποὺ μᾶς συμβαίνουν ἀπόψε; λέει ὁ Μπουτάτα. Ἀντὶ γιὰ κιτρι-νιάρηδες βρίσκουμε φίδια.

Ὁ Ταιμπὸρ ποὺ συνέρχεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν κατάπληξι του τρέχει κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ σκύβοντας μὲ προφύλαξι κυττάζει ἀπὸ κάτω. Φοβᾶται πὼς ἴσως βρῇ ἐκεῖ κάτω νεκρὴ τὴ Ζολάν καὶ ἡ σκέψι αὐτὴ τοῦ προξενεῖ φρίκη. Εὐτυχῶς ἄμως ποὺ δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο.

— Ἐφυγαν!, ψιθυρίζει μὲ ἀπόγνωσι. Καὶ κατάφεραν νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὴ Ζολάν.

— Οἱ Κινέζοι εἶναι σατανικοὶ τοῦ ἀπαντάει ὁ Σάντρο. Μποροῦν νὰ ἐξαφανιστοῦνε μπροστά στὰ μάτια σου, χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ εἶδησι. Ἄς ἀνοίξουμε αὐτὴ τὴν πόρτα νὰ δοῦμε ποῦ ὁδηγεῖ.

Τὴν ἀνοίγουν καὶ βρίσκονται σ' ἓνα περίεργο δωμάτιο, σκεπασμένο μὲ τέντα ἐπάνω. Καὶ οἱ τοῖχοι του εἶναι ἀπὸ τέντα. Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκονται λουλούδια καὶ δεντράκια. Καθὼς τὰ διασχίζουν βρίσκον

ται στην ύπαιθρο.

— Δώσε μου τὸ φακό σου, λέει ὁ Ταιμπὸρ στὴ Λεϊλά.

Παίρνει τὸ φακό ποὺ τοῦ δίνει ἡ κοπέλλα καὶ ἐξετάζει μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ ἔδαφος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ.

— Διακρίνω ἴχνη γυμνῶν ποδιῶν, λέει σὲ λίγο. Φαίνεται πὼς ἔφυγαν ἀπὸ δῶ. Πὼς ὅμως δὲν τοὺς πῆραν εἶδησι ὁ Μπαγιόκο μὲ τὸ Βάβα;

Ξαφνικά, διακρίνει κάτι καὶ ἀπὸ τὸ λαρυγγί του βγαίνει μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

— Τὸ διαμάντι!, λέει καὶ σηκώνει ἀπὸ τὰ χορτάρια ἓνα μεγάλο διαμάντι ποὺ ἀστράφτει.

Ὁ Σάντρο σκύβει πάνω του καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του

— Εἶναι ψεύτικο, λέει. Εἶναι γυάλινο, Ταιμπὸρ! Γιατὶ ὅμως τὸ ἄφησαν; Μήπως γιὰ νὰ μᾶς παραπλανήσουν; Ποὺ τὸ βρήκες;

Ὁ Ταιμπὸρ τοῦ δείχνει τὸ μέρος καὶ ἀφήνει ἄλλη μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Δίπλα ἀπὸ τὸ διαμάντι ὑπάρχει ἓνα χαρτί. Τὸ παίρνει καὶ στὸ φῶς τοῦ φακοῦ διακρίνει πάνω του χαραγμένη μιὰ νεκρο κεφαλὴ καὶ ἀπὸ κάτω μερικὲς κινέζικες λέξεις. Ὁ Σάντρο τὶς διαβάζει δυνατὰ:

«Ὅποιος ζητάει τὸ διαμάντι, ζητάει τὸ θάνατο».

Γιὰ μιὰ στιγμή μένουν ὅλοι τους ἄφωνοι, ἐνῶ μιὰ παγωμένη ἀνατριχίλα διαπερνᾷ εἰς τὰ κορμιά τους.

Προχωροῦν ἀκόμη μερικὰ βήματα καὶ ἀντικρύζουν ἓνα

Ἡ Ζολὰν ἐπιτίθεται ἐναντίον τῆς Τσὰ - Λί.

θέσμια ποὺ δὲν θὰ φαντάζονταν ποτέ. Βλέπουν, ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χορτάρια τὸ Βάβα καὶ τὸ Μπαγιόκο ἀναίσθητους μὲ μιστωμένα κεφάλια.

— Φαίνεται πὼς τοὺς χτύπησαν οἱ Κινέζοι φεύγοντας, λέει ὁ Σάντρο. Αὐτοὶ θὰ σκότωσαν καὶ τὸν Κινέζο ποὺ κυνηγοῦσες γιὰ νὰ μὴν τὸν συλλάβης καὶ τὸν κάνεις νὰ μαρτυρήσῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ μυστικά τους.

Καθὼς σκύβουν πάνω ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους φίλους των, ὁ Μπαγιόκο συνέρχεται, περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα καὶ ...δίνει μιὰ κεφαλὴ στὸ Βάβα μουρμουρίζοντας:

— Ποῖος ἔχει τώρα πρὶν γερὸ κεφάλι, ἐγὼ ἢ ἐσύ;

* * *

Ἡ σκηνὴ ποὺ διαδραματίστηκε πρὶν λίγα λεπτά, ἀνάμεσα στὸ Μπαγιόκο καὶ στὸ

Βάβα, ήταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κωμικὲς ποὺ ὑπάρχουν. Καθὼς εἶναι κρυμμένοι καὶ παρακολουθοῦν τὸ σπῖτι, ὁ Μπαγιόκο λέει σὲ μιὰ στιγμή:

— Νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ ἔχεις μεγάλο κεφάλι, εἶναι καὶ γερό;

— Γερὸ σὺν ἀτσάλι!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κωμικὸς Ἰνδός. Ἐχω χτυπήσει δέντρο μὲ κεφαλὴ καὶ τόχω ξερριζώσκει!

— Παλεύουμε γιὰ νὰ δοῦ με ποιὸς θὰ νικήσῃ; προτείνει ὁ χαζὸς ἀράπης. Ἀλλὰ θὰ δίνουμε μόνο κεφαλιές, σύμφωνοι;

Ὁ Βάβα συμφωνεῖ καὶ παίρνουν ἀμέσως θέσεις μάχης, ξεχνώντας πὼς πρέπει νὰ παρακολουθοῦν κρυμμένοι τὸ σπῖτι!

— Θὰ δώσω ἐγὼ τὸ σύνθημα, λέει ὁ Μπαγιόκο. Ἔτοιμος;

— Ἔτοιμος!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Βάβα.

— Ἐμπρὸς, λοιπόν: Ἔνα, δύο, τρία, μᾶρς!

Οἱ δύο χαζοὶ τρέχουν μὲ ὀρμὴ καὶ μὲ σκυμμένα κεφάλια. Σὲ λίγο ἕνας ὑπόκωφος γδοῦπος ἀντηχεῖ καὶ στὸ κάθε κεφάλι φυτρώνει καὶ ἀπὸ ἓνα καρούμπαλο.

— Πῶ, πῶ, κεφάλια ποὺ τὴν ἔχεις!, λέει ὁ Μπαγιόκο ποὺ ἰαπὸ τὸ χτύπημα πόνεσε καὶ ζαλίστηκε λιγάκι. Ἀλλὰ, ἔννοια σου καὶ θὰ σὲ κανονίσω ἐγώ...

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ ὅταν ὁ Βάβα ἐφορμᾷ πάλι. Νέαι σύγκρουσις ἐπακολουθεῖ καὶ ὁ Μπαγιόκο πέφτει κά-

τω. Ὁ Βάβα, ὀρμάει πάλι καὶ τοῦ δίνει μιὰ καρφωτὴ κεφαλιά.

Ὁ ἀράπης ἐξαγριώνεται.

— Παλὺ θάρρος δὲν πῆρες; τοῦ λέει. Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!

Σηκώνεται καὶ δίνει μιὰ τέτοια κεφαλιά στὸν χοντροκέφαλο Βάβα ποὺ τὸν πετᾷ πεντε μέτρα μακριά. Τώρα δοκιμάζει νὰ τοῦ δώσῃ κι' ὁ Μπαγιόκο καρφωτὴ κεφαλιά, μὰ καθὼς παίρνει βουτιά, ὁ Βάβα κατορθώνει νὰ σηκωθῇ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἀράπη χτυπάει στὸ ἔδαφος.

Αὐτὸ τὸν ἐξαγριώνει πρὶν πολλὸ καὶ λυσσάει ἀπὸ τὸ κακό του. Σηκώνεται, ἀρπάζει τὸ Βάβα, τὸν κρατᾷ σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ δίνει συνέχεια κεφαλιές, τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Μά, πράγμα παράξενο, τὸ δικό του κεφάλι πονάει περισσότερο ἀπὸ τοῦ Βάβα, ποὺ θάλεγε κανεὶς ὅτι εἶναι ἀτσάλενιο.

Ἄν πιάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ μύτη τὸν Μπαγιόκο ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σκάσῃ. Ἀφήνει τὸ Βάβα, παίρνει φόρα καὶ τὸν χτυπᾷ ἀκόμα μιὰ φορά.

Τὸ χτύπημα εἶναι τραυματικὸ καὶ οἱ δύο χαζοὶ πέφτουν κάτω χάνοντας τὶς αἰσθήσεις τους.

Ἐνα λεπτὸ ἀργότερα, ἱσκιοὶ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶναι οἱ Κινέζοι ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὸ «σπῖτι τοῦ μυστηρίου», παίρνοντας μαζί τους τὴ Ζολάν, τὴ συντρόφισσα τοῦ Ταμπόρ, τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνόπουλου. Ἡ

βλακεία του Βάβα και του Μπαγιόκο έγινε αίτια να φύγουν ανενόχλητοι οι Κινέζοι, χωρίς να τους πάρη είδησι κανείς...

Κι καθώς αναικτά, ύστερα από το καινούργιο χτύπημα του Μπαγιόκο, τις αισθήσεις του ο Βάβα, πετάγεται όλορθος και δίνει μια ξαφνική κεφαλιά του Μπαγιόκο που τον κάνει να παραπατήσει σαν μεθυσιμένος.

— Μπα σε καλό σας, τι πάθατε και αρχίσατε την κε-

φαλομαχία; λέει ο Μπουτάτα.

— Θέλουμε να δούμε ποιός έχει πιο γερό κεφάλι, του απαντάει ο Μπαγιόκο.

— Πιο γερό κεφάλι; του λέει ο Μπουτάτα. Τώρα θα στο δείξω εγώ ποιός έχει...

Καί, ξαφνικά, δίνει μια κεφαλιά στο Μπαγιόκο και στο Βάβα που πέφτουν και οι δυο κάτω αναίσθητοι!

— Να ποιός έχει το γερότερο κεφάλι απ' όλους μας!, κάνει περήφανα ο Μπουτάτα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Αποκλειστικότης: Γεν. Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (υπόγειον)

1) Ο άδρατος γίγαντας	19) Στα νύχια του Χάρου
2) Η κρύπτη των θησαυρών	20) Κατακόμβη των κολασιμένων
3) Το μυστικό του μάγου	21) Το φίλτρο της κακίας
4) Το μαύρο διαμάντι	22) Η γοργόνα της λίμνης
5) Ο χορδς της φωτιάς	23) Ο δαίμονας της συμφοράς
6) Η βασίλισσα του Τάμ-Τάμ	24) Ο θάνατος του Ταρζάν
7) Το τέρας των ούρανών	25) Το φάντασμα της ζούγκλας
8) Ο χρυσός ελέφαντας	26) Ο μαύρος θλεθρος
9) Το ανθρωποφάγο δέντρο	27) Η Τσίπα θριαμβεύει
10) Μονομαχία δεινοσαύρων	28) Το μυστικό του Μπουτάτα
11) Το στοιχειό της λίμνης	29) Η κολασιμένη Κοιλιάδα
12) Η φυλή των φιδανθρώπων	30) Χαταρού
13) Το κόκκινο χαλάζι	31) Ο δρκος του Ταμπόρο.
14) Η αρχόντισσα των τρελών	32) Αίχμάλωτοι Καννιβάλων
15) Ο φτερωτός κροκόδειλος	33) Σάντρο
16) Το ναρκωμένο μαιμούθ	34) Το Ίερδ Καραβάνι.
17) Μονομαχία μέχοι θανάτου	35) Ο μυστηριώδης φακίρης
18) Ο λυσσασμένος ρινόκερος	36) Η Κατάρα του Βούδα.
	37) Η λαίλαπα της ζούγκλας

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΘΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—Άρ.38—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ.Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οίκονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Στὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ», τὸ 39,
ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

θ' ἀπολαύσετε μία ἀπὸ τὶς ἀριστουργηματικώτερες περι-
πέτειες ὅπου ἡ ἀγωνία, τὸ μυστήριον ἢ δρᾶσι καὶ τὰ κωμι-
κὰ ἐπεισόδια συνθέτουν κάθε σελίδα. Τὰ δυὸ ἥρωϊκὰ Ἑλ-
ληνόπουλα, ὁ Ταμπὸρ κι' ὁ Σάντρο, μὲ τὴ συντροφιά τοῦ
θρυλικοῦ Μπουτάτα καὶ τῶν ἄλλων κωμικῶν φίλων τους
προσπαθοῦν νὰ βροῦν τὸ χαμένο διαμάντι ἀντιμετωπίζον-
τας χιλιάδες κινδύνους...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΑΝΕ-
ΛΥΑΝ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΕΞΟΓΗΙΝΟΥ

ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΩΤΑ
ΣΥΜΒΟΛΑ ΑΝΤΙ-
ΠΡΟΣΩΠΕΥΟΥΝ
ΤΟ ΥΔΡΟΓΟΝΟ
ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΤΟ
ΟΞΥΓΟΝΟ
 $H_2O = \text{ΝΕΡΟ}$.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙ-
ΟΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΚΟΝ
ΕΝΘΡΟΝΤΑΣ ΤΑ
ΜΑΣ ΔΙΑΦΥΝ
 H_2O ... ΑΡΓΚΟΝ
ΝΕΡΟ.. ΤΟ ΟΠΟΙ-
ΟΝ ΦΤΙΑΧΝΟΥΜΕ
ΤΩΡΑ..

ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΒΥΘΙΣΗ ΤΟ ΣΩΛΗΝΑ ΤΟΥ
ΑΝΑΠΝΕΥΣΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΣΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΜΑΣ ΔΕΙ-
ΞΗ ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΝΘ-
ΣΗ ΓΙΑ Ν' ΑΝΑΠΝΕΗ ΟΠΩΣ ΚΙ Ε-
ΜΕΙΣ ΤΟ ΟΞΥΓΟΝΟ.

ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΕΣΚΙΝΗ-
ΣΟΥΝ..

Ο ΕΞΟΓΗΙΝΟΣ
ΛΕΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΓΡΗΓΟΡΑ!

ΠΕΦΤΕΙ! ΕΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΟΣ..
ΜΗΠΩΣ ΑΡΓΗΣΟΥΜΕ;

